

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐναγνῶσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 'Ετησίᾳ δραχμὰς 100. 'Εξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
'Αμερικῆς δολλάρια 4.— 'Αγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

'Εξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

'Αθήναι 18 'Απριλίου 1931

'Ετος 53ον.—'Αριθ. 20

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΤΙΝΗ, 33 χρόνων.
ΜΠΕΛΙΝΑ, 10 χρόνων.
ΜΑΡΙΑΝΘΗ (μοδίστρα) 35 χρόνων.
ΤΙΤΙΚΑ
ΜΑΙΡΗ { φίλες, συνομήλικες τῆς Μπελίνας.
ΕΡΑΤΩ, ὑπερήτρια 28 χρόνων.
ΜΑΤΜΑΖΕΑ (γαλλίδα δασκάλα).
ΕΛΕΝΗ, 11 χρόνων, κόρη τῆς Μαριάνθης.
ΜΑΡΙΝΑ, μικρὴ ὑπερήτρια.

'Εποχὴ σύγχρονη στὴν 'Αθήνα

(Κάμαρα παιδιοῦ πολυτελέστατα ἐπιπλωμένη. Φαίνεται ἀμέσως τὸ πλουσιόσπιτο. 'Επιπλα λεπτὰ, ρόζ, λακέ. Κουρτίνες, ἀμπαζοὺρ κτλ. ὅλα ὁμοίμορφα. Πλούσια παιχνίδια ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Δυὸ πόρτες, μὰ στὸ βάθος πρὸς στὸ χῶλ, ἄλλη ἀριστερὰ σὲ κάμαρα.

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΚΥΡΙΑ-ΜΑΡΤΙΝΗ, ΜΑΡΙΑΝΘΗ, ΜΠΕΛΙΝΑ

('Όταν ἀνοίγει ἡ σκηνὴ θάναί ὡς τέσσερις ἡ ὥρα, ἀπόγεμα. 'Η Μαριάνθη, μὴ χλωμὴ, ἀδύνατη γυναῖκα, προβάρει ἓνα κοστουμί κολομπίνας στὴ Μπελλίνα — ἓνα ὁμορφο ξανθὸ κοριτσάκι. 'Αμέσως σχεδὸν ἀπ' τὴν ἀριστερὴ πόρτα μπαίνει ἡ κ. Μαρτίνη, ὁμορφη, κομψοτυμένῃ μελαχροινῇ).

Κυρία Μαρτίνη: — 'Α, ἀρχίσατε τὴν πρόβα; δὲν ἀργήσα, πιστεύω;...

Μαριάνθη: — 'Α, μπά, κ. Μαρτίνη, γὰ τὴν μόλις τὸ φόρεσε. Γιὰ δέτε καὶ

σεῖς, γὰ τὸ στενέψουμε λίγο ἐδῶ; Τί λέτε;

Κυρία Μαρτίνη: — Ναι. Λίγο πιὸ μακριὰ ἢ μέση... χαρίζε περισσότερον σὲ κομψότητα... 'Ετσι, ὡραία...

Μπελλίνα: — 'Αχ, ναι, μαμμάκι! Θέλω νάμαι κομψή... Bal d'enfant, σοῦ λέει ὁ ἄλλος, δὲν εἶναι ἀστείον, ἔ;... 'Α, ἔλα κι' ἔλα, ἐννοῶ νὰ εἶμαι ἢ ὁμορφότερη!

Κυρία Μαρτίνη: — 'Ορισμένως, δὲ θὰ πῇ κανεὶς πὼς σὲ χαρακτηρίζει ἐξαιρετικὴ μετριοφροσύνη! (τρυφερά) Κακοκόριτσο (τὴ φιλεῖ).

Μαριάνθη: — Τὸ πουλάκι μου! 'Ας καμαρώνει, κυρία.

Δὲ βαριέστε, θὰ τὰ μάθῃ κι' αὐτά, — τίς μετριοφροσύνες — σὰ μεγαλώσει. Τώρα ἄς γελάει, ἄς παίξει, ἄς καμαρώνει (σιγὰ) ἀφοῦ μπορεῖ... (ζωηρότερα). Γιὰ, μικρὸ μου... γιὰ, στάσου;... (τῆς ἐφαρμόζει τὸ κοστούμι) ὦ, χαρῶ το! Τρέλλα θὰ μοῦ εἶσαι... τρελλίτσα. Τέλειαν ντουμουαζέλα σοῦ λέω!.. Νά, ἓνα δροσερὸ ὁμορφο μπουμπουκάκι, φρεσκοκομμένο ἀπ' τὸ μπαξέ! Τί γελάς; Δὲ σ' ἀ-

ρέσει ὅπως στὰ λέω;... 'Ε, σὲ μᾶς τίς σμυρνιές, ἔτσι μᾶς ἀρέσει νὰ μιλάμε νοστιμούτσικα — γιὰ νὰ πνίγουμε τὸν πόνο μας, μαθές. — Κούκλα μου!.. Πόσο χρόνων εἶσαι, μωρό μου;

Μπελλίνα, πού ἡ φλυαρία καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ τρυφερότητα τῆς Μαριάνθης δὲ φαίνεται νὰ τὴν ἐνθουσιάζει. Λίγο ψυχρά. — Δέκα!..

Μαριάνθη: — Δέκα; ἀλήθεια δέκα;

Μπελλίνα: — Ναι, δέκα, γιατί; Μὰ προσέξτε λιγάκι, μὲ τρυπήσατε.

Κυρία Μαρτίνη: — Πολλό, Μπελλίνα μου;

Μπελλίνα: — 'Α, μπά, δὲν εἶναι τίποτα, μαμμά! (Στὴ Μαριάνθη). Γιατὶ ξαφνιαστήκατε ὅταν σὰς εἶπα πὼς εἶμαι δέκα χρόνων; μὲ πέρνατε γιὰ μεγαλύτερη;

Μαριάνθη: — 'Α μπά, πουλάκι μου (ἀπὸ μέσα τῆς) Τρελλὴ πού εἶμαι!.. (ἀναστενάζει, συνέρχεται ὅμως γρήγορα, γελαστά). Μὰ σοῦ πηγαίνει αὐτὸ τὸ κοστούμι τρέλλα! Ποῦ νὰ βάλουμε καὶ τὸν κολάρο...

Μπελλίνα: — Τὴν τραχηλιά, ἔ;... θά-ναι πολὺ φουντωτὴ ἔ, μαμμά! Σὰν τῆς Τιτίκας καὶ περισσότερο ἔ; Μὰ σοῦχω μὴ χαρά!.. (πηδαεῖ).

Κυρία Μαρτίνη: — 'Ε! μὰ τᾶσου ἡσυχά. 'Όταν κουνιέσαι ἔτσι, πὼς νὰ

«—'Εξέχασα τὴν κούκλα μου...» (Σελ. 230, στ. γ')

σου τὸ ἐφαρμοσμός; καὶ ξέρεις, τὸ πᾶν εἶναι στὴν ἐφαρμογή. Ὁ, τι καὶ νὰ φορᾷς, ὅταν δὲν ἐφαρμόζει καλά...

Μαριάνθη, τὴν κόβει: — Μούτζω τα! **Μπελίνα**, τὴν κοιτάζει ξαφνιασμένη: — Τ' εἶπατε:...

Κυρία Μαρίνη: — Εἶπαμε νὰ σταθῇς ἡσυχῇ. Πρέπει νὰ γίνῃ μὲ προσοχὴ αὐτὴ ἢ πρόβα, γιὰ τὴν βγῆς σὲ λίγο μὲ τὴ ματμαζέλ, καὶ στὸ μεταξὺ πρέπει νὰ στὸ προχωρήσῃ.

Μαριάνθη: — Θὰ πάτε περίπατο! σὲ ποῖο μπαζέ, στὸν Ἑθνικό;...

Μπελίνα: — Ναί. Στὸ Βασιλικὸ Κῆπο, ἐκεῖ πᾶμε ἐμεῖς... Ἀλλὰ γιὰ τὸν εἶπατε «μπαζέ»:...

Κυρία Μαρίνη: — Μὰ δὲν ἀκουσες πρὶν; ἢ κ. Μαριάνθη εἶναι ἀπ' τῆς Σμύρνης.

Μαριάνθη: — Κι' ἐκεῖ τοὺς κήπους τοὺς λέμε μπαζέδες. Καίμενη Σμύρνη!

Μπελίνα, μ' ἐνθουσιασμό, θέλοντας νὰ δείξῃ τὶς γνώσεις της: — Ἡ Σμύρνη. Ναί, ξέρω. «Πόλις ἀξιολογώτατη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη ἐν τῷ μυχῷ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου.» Τὰ ξέρω ἐγὼ αὐτὰ, μοῦχει πει ὁ κ. Θεολόγης. Κάποτε εἶχε γίνῃ δική μας. Μουσικὲς, παράτες, στρατός, φασαρίες κι' ὕστερα ξαφνικὰ τοὐρόκοι, τσέτες, πυρκαγιές, οὐ, Θεοῦλη μου! Μπρρρ... Ἡμῶνα ἐγὼ τότε γεννημένη, μαμμά:...

Κυρία Μαρίνη, ἀφορημένα: — Ἡσούνα... μωρό:...

Μαριάνθη, ἀφίνει γιὰ μιὰ στιγμή τὴ δουλειά της, συγκινημένη: — Τί μοῦ θυμίσες, παιδάκι μου! Ὁχτώμιση χρόνια πέρασαν, κι' ὅμως νά, ὅλη ἡ φρίκη μ'προστὰ στὰ μάτια μου περνάει... Τί φοδερὲς στιγμές... τί ὥρες... (Ξαναπιάνει τὴ δουλειά της). Ἀς εἶναι, τί τὰ θέλω νὰ τὰ θυμᾶμαι... Τί τόφελο; Εἶναι ἔτσι καλά, κυρία;

Κυρία Μαρίνη: — Ναί, ναί, καλά! Οὐ, μὴν τὰ θυμάσαι τώρα αὐτὰ, καίμενη Μαριάνθη. Περσμένα ξεχασμένα.

Μαριάνθη: — Ξεχασμένα, ἄχ, ὅχι, κυρία. Περσμένα ναί... μὰ πάντα ὁλοζώντανα μπροστὰ στὰ μάτια μου, φριχτά. (Χτυπᾷ ἐπὶ τὴν πόρτα).

Κυρία Μαρίνη: — Ἐμπρός! ΣΚΗΝΗ Β'.

ΟΙ ΙΔΙΕΣ, ΜΑΤΜΑΖΕΛ ὕστερα ΕΡΑΤΩ

Ματμαζέλ: — Bonjour Madame. Oh, comme elle est jolie Béline! (Στὴ Μαριάνθη μὲ ξενικὴ προφορά.) Πολὺ ὠραῖο. Bravo!

Κυρία Μαρίνη, Μπελίνα: — Bonjour, Mademoiselle!

Μπελίνα: — Ça vous plait, Mademoiselle?

Ματμαζέλ: — Mais, sans doute, ma petite.

Μαριάνθη: — Βγάλ' το πουλάκι μου, τοιμζ. (Τὴ βοηθαίει καὶ τὸ βγάζει.)

(Χτυπᾷνε).

Μπελίνα: — Ἐμπρός! Ἐμπρός! (Μπαίνει ἡ Εῤατώ).

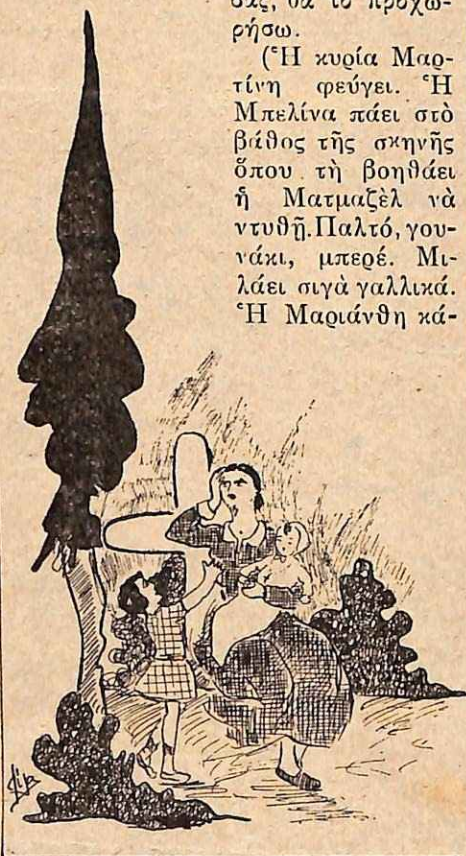
Εῤατώ: — Κυρία! Σὰς θέλει ὁ κύριος, λέει, μιὰ στιγμή... (Στὴ Μπελίνα.) Τὸ βγάζεις; κρῖμα! Δὲν τῶδα ἐγώ!

Μπελίνα: — Τί νὰ σοῦ κάνω; στὴν ἄλλη πρόβα. Μαμμά... Ἐμεῖς θὰ πᾶμε περίπατο, τώρα...

Κυρία Μαρίνη: — Πρὶν φύγετε, νᾶρθετε νὰ σᾶς δῶ. Νὰ βάλῃς καὶ τὸ γουνάκι σου, χρυσό μου, κάνει ψύχρα σήμερα. (Στὴ Μαριάνθη.) Ἐγὼ δὲ χρειάζομαι πιστεῦω.

Μαριάνθη: — Ὁχι, κυρία, ἐννοια σὰς, θὰ τὸ προχωρήσω.

(Ἡ κυρία Μαρίνη φεύγει. Ἡ Μπελίνα πᾶει στὸ βιάθος τῆς σκηνῆς ὅπου τὴ βοηθαίει ἡ Ματμαζέλ νὰ ντυθῇ. Παλιό, γουνάκι, μπρεξί. Μιλάει σιγὰ γαλλικά. Ἡ Μαριάνθη κα-

«Μέσα στοὺς τάφους...»

θεταί στὸν καναπέ καὶ ράβει μηχανικά. Παρακολουθεῖ μ' ἀγάπη τὴ Μπελίνα.

Μαριάνθη: — Νὰ τὸ χαρῶ τὸ μικρό μου, πῶς τὸ λάει!.. (Στὴν Εῤατώ.) Τόσο δὲ κοριτσάκι καὶ νὰ μιλάει ἔτσι τρεχάτα τὰ γαλλικά! Μπράβο της.

Εῤατώ: — Τώρα;... Ἀπὸ τεσσάρω χρόνων. Μὰ τὴν ἔχουμε καὶ χρόνια τὴ Ματμαζέλ.

Μαριάνθη, ράβει λίγο ἀμίλητα, ὕστερ' ἀναστενάζει: — Ἀχ, Θέ μου!..

Εῤατώ: — Ἐ, τί ἔπαθες; Τὰ καράδια σου πνιγέχανε;

Μαριάνθη: — Θυμήθηκα τὴ Σμύρνη, καίμενη!..

Μπελίνα, πλησιάζει ζωηρά: — Ἐ-τοίμη! Κυρία Μαριάνθη, φεύγουμε, ἄντιο.

Μαριάνθη: — Στὸ καλὸ πουλάκι μου, στὸ καλὸ, κι' ὁ νοῦς σου νάναί δῶ! Μὴν ἀργήσετε, Ματμαζέλ.

Ματμαζέλ: — Ὁχι... ὅχι... ἄντιο. (Φεύγουν).

Μαριάνθη: — Εὐτυχισμένα παιδιά. Τὰ λούσα της, τίς δασκάλες της, τὰ παιχνίδια της, τίποτα δὲν τῆς λείπει. (Μπαίνει τρέχοντας ἡ Μπελίνα).

Μπελίνα: — Ξέχασα τὴν κούκλα μου!

Μαριάνθη, χαμογελώντας ἀγαθὰ: — Φοδερὸ καὶ τρομερό!.. (Ἡ Μπελίνα τρέχει σὲ μιὰ γωνιά καὶ πέρνει μιὰ μεγάλη κούκλα).

Μπελίνα, τὴ σφίγγει: — Χρυσό μου, παιδάκι μου!

Μαριάνθη: — Παιδάκι σου; Μ' αὐτὴ νὰ μεγαλότερη ἀπὸ σένα!..

Μπελίνα: — Ὁχι δά! Κοιτάξτε!.. Μπεμπέκα μου!.. τὴ λατρεύω, ξέρετε. Ἡ μαμμά μοῦ λέει πῶς εἶμαι μεγάλη γιὰ κούκλες. Δέκα χρόνων δεσποινίς! Πῶς, παρακαλῶ; Μὰ ποῦ τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτὰ. (Ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς Ματμαζέλ. Viens, Béline!)

Μπελίνα: — Me voici. (Φεύγει τρέχοντας).

Μαριάνθη: — Μὴ μοῦ πεῖς, καίμενη Εῤατώ — Εῤατώ δὲ σὲ λένε: —

πῶς δὲν ὑπάρχουν ἀδικίες στὸν κόσμο. Κοίταξε αὐτὸ πῶς τῶχουν ἐδῶ μέσα. Μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ. Μαμμά κοκό!.. «Χρυσό μου, γλυκό μου, μαλαμοκαπνιστό μου» — μὰ εἶναι κι' ἀγαπησιάρικο τὸ διαβολάκι! — καὶ λούσα καὶ παιχνίδια. Κι' ὅ, τι φαντασθῇ κι' ὅ, τι ποθήσῃ ἡ καρδούλα του. Γράμματα μαθαίνει κιόλας;

Εῤατώ: — Πῶς, καλέ! Ἐχει καθηγητὴ στὸ σπίτι — δὲν ἀκουσες; — τὸν κ. Θεολόγην. Ἀ, ἡ κυρία δὲ θέλει νὰ τὸ στέλνῃ στὸ σχολεῖο νὰ μὴν παθαίῃ ἀρρώστειες.

Μαριάνθη: — Πφ! κι' ὅλου τοῦ κόσμου τὰ παιδιά, τί παθαίνουν ποὺ πηγαίνουν. Ἐχω κι' ἐγὼ ἓνα κοριτσάκι ἐντεκα χρόνῳ — θὰ τὸ δῇς τὸ βραδάκι ποὺ θάρθῃ — πρὶν δυὸ χρόνια τῶστεῖλα σχολεῖο. Μὰ τώρα ὅχι πιά. Δὲν τὰ βολέβομε. Φτώχεια. Ἄν εἴμαστε στὴ Σμύρνη ποῦχαμε τὸν τρόπο μας, ναί. Μὰ τώρα, μακριὰ ἀπὸ τὴ χώρα μας οἱ ἄμοιροι.

Ἀχ! τί νὰ σοῦ πῶ, καίμενη Εῤατώ, ὀκτῶ χρόνια πέρασαν, στὰ ἐννιά περπατᾶμε, ἢ θλίψῃ βαθεῖα κι' ἀβάσταχτη. Ἐπαθα πολλὰ ἐγώ, κι' ὁ καῖμός, ἀντὶ νὰ σβύγῃ, πιότερο, καθὼς περνοῦν τὰ χρόνια, φουντώνει καὶ μὲ καίει τὴ δύστυχῃ.

Εῤατώ: — Μὲ τὸ δίκιο σου... (Μικρὴ παύση).

Εῤατώ: — Ἐπαθες πολλὰ, ἔ; Καὶ τὸ κοριτσάκι σου τώρα ποὺ τῶχεις, σὲ σπῖτι;

Μαριάνθη: — Ἀ, μπά, μπά... ὅχι δά κι' ὡς ἐκεῖ! Μαθαίνει τέχνη: ἀσπρουργοῦ.

Εῤατώ: — Καλὴ τέχνη, μπράβο.

Μαριάνθη: — Τὴν ἔχω καὶ μαθαίνει τὴ δουλειά καὶ τρώει τὸ μεσημέρι. Τὸ βραδάκι, σὰν εἶν' εὐκολο τὸ σπῖτι ποὺ δουλεύω, περνάει καὶ μὲ πέρνει... Ποῦ νὰ πηγαίῃ, παιδί πράμμα, μόνο του στὶς ἐρημιές, ἐκεῖ στὴν ἐξορία τοῦ Ἀδάμ ποὺ μένουμε. Κι' ἔτσι μαζεῦομαστε μαζὶ στὸ φτωχικό μας. Στους Ποδαράδες, ξέρεis, στὰ προσφυγικά...

Εῤατώ: — Πῶ, πῶ, ἐκεῖ πέρα;

Μαριάνθη: — Ναί. Ὅλοι οἱ πρόσφυγοι ἐκεῖ μαζεμένοι. Φτώχεια, κακομοιριά. Κι' ἐμεῖς τὸν εἶχαμε τὸν τρόπο μας, τὸν εἶχαμε. Τὶ τὰ θέλεις ὅμως, καλύτερα νὰ τὰ ξεχνᾶω, μόνο νὰ βλέπω εὐτυχισμένα παιδιά.

Εῤατώ: — Εὐτυχισμένα λέει! Βλέπεις ἀλήθεια πῶς τὴν ἔχουν τὴ Μπελίνα. Ζωὴ βασιλοπούλας περνάει, παιδί μου. Ἐ, καὶ νᾶξερεις ὅμως.

Μαριάνθη: — Σὰν τί δηλαδή;

Εῤατώ: — Μπά, μπά, δὲν μπορῶ νὰ στὸ πῶ, μεγάλο μυστικό. Ἡ κυρά μ' ὅρκισε μ' ὅρκο μεγάλο: «στὰ κόκκαλα τῶν γονέων μου»... Ποῦ νὰ μιλήσω! ποτε-ποτε δὲ θὰ τὸ πῶ. Ἀ, μπά, δὲν πατῶ τέτοιον ὅρκο.

Μαριάνθη, περίεργη: — Τί; μὴν ἔχει καμμιά ἀρρώστεια τὸ παιδί; μ' αὐτὸ φαίνεται σὰν τὸ ρόδο.

Εῤατώ: — Ὁχι, καλέ, ἄλλο πράμμα, ἄλλο. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ στὸ πῶ... Ὁχι, νὰ σὲ χαρῶ, καὶ μὴ μὲ βιάζεις. Κι' εἶναι κάτι ξέρεis, ποὺ μοῦ γαρφαλάει ὅλη ὥρα τὴ γλώσσα... Νά, ὅλο ἐδῶ νὰ (δείχνει τὸ στόμα της) στριφογυρνᾷ, τ' ἀφιλότιμο. Μὰ δὲ μιλάω, ὅχι στὰ κόκκαλα τῶν γονέων μου... τ' ὀρκίστηκα. Φαντάσου!..

Μαριάνθη: — Σὰν ἔθαλες τέτοιον ὅρκο, μὴν τὸ λές... Ὑστερα, μὴ θαρρεῖς πῶς ἔχω καμμιά ὀρεξη νὰ τὸ μάθω. Ἐχω μεγάλο καῖμό ἐγὼ καὶ γιὰ ξένες ἐγνοῖες πεντάρα δὲ δίνω.

Εῤατώ, περίεργη: — Ἐχεις μεγάλο καῖμό, εἶπες. Σὰν τί δηλαδή; Ποῦχασες τὸν ἄντρα σου, ποῦκαφαν τὴ Σμύρνη; (Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΝΥΧΤΑ

Νύχτα. Βαθὺ σκοτάδι ὀλόγυρά μου, μέσ' στὴ σοφὴ σιγὴ περνοῦν οἱ ὥρες, περνοῦνε μυστικῶς, εἰρηνοφόρες, κι' ὁ ὕπνος νὰ ἀφάλλῃ τὰ βλέφαρά μου.

Νύχτα. Κοπάδι φτάνουν τὰ ὄνειρά μου, μὲ πέρνουν καὶ μὲ πᾶν σ' ἀγνωστες χώρες, δὲ νοιῶμαι, δὲ μετρῶ τώρα τίς ὥρες — χαρὲς καὶ πίκρες φεύγουν πιά μακριὰ [μου].

Εὐπνῶ. Τί νάναί αὐτὸ ποὺ μὲ φ βίξει καὶ τὴν αἰώνια νύχτα μοῦ θυμίζει; Κανεῖς δὲν ξέρεi νὰ μᾶς πει ποῦ πᾶμε.

Φῶς τῆς αὐγούλας ἔβγα, σὲ προσμένω σὰν ἀγαθό, σὰν κάτι ἀγαπημένο. — Νύχτα μου, σ' ἀγαπῶ μὰ σὲ φοβάμαι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

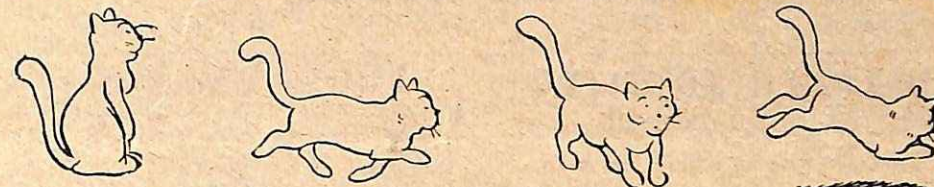
ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Κ'.

Ἀφοῦ κοίταξα καλὰ τὰ κατατόπια, ξεκίνησα σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴν ἀρχοντική ἐκείνη κατοικία. Τί θάβρισκα ἐκεῖ; Ἀνθρώπους βέβαια. Μὰ θάταν καλοὶ, σὰν τάφεντικά ποὺ εἶχα χάσει; Καὶ θάθελαν νὰ μὲ κρατήσουν, φτωχὸ γάτο, ξένο καὶ ἀγνωστό;

Μιὰ στιγμὴ σταμάτησα. Στὸ πάροκο ποὺ τριγύριζε τὸν πύργο, εἶδα ἓνα καλοντυμένο παιδί, ποὺ ἐρχόταν κατὰ μένα. Καθὼς κατάλαβα, καὶ καθὼς ἔμαθα κατόπι, ἦταν ὁ γιὸς τοῦ ἀρχοντα ποὺ καθόταν στὸν πύργο. Μοῦ γελοῦσε πολὺ φιλικὰ, μοῦ ἔκανε ψί, ψί, ψί, καὶ μὲ γνεψίματα μὲ καλοῦσε. Μοῦ φάνηκε καλὸ παιδί. Καὶ χωρὶς κανένα δισταγμὸ — ἀπὸ καλοσύνης δὲ ἦμουν συνηθισμένος — ἔτρεξα κοντὰ του.

Μὲ χάιδεψε, μοῦ εἶπε πολλὰ γλυκόλογα καὶ μοῦφερε, σ' ἓνα βαθὺ πιάτο, γάλα μὲ μπουκιές. Πεινασμένος καθὼς ἦμουν, ἔφαγα χωρὶς παρακάλια. Ὁ Πολύβιος — ἔτσι ἔλεγαν τ' ἀρχοντόπουλο — μὲ παρᾶστεκε. Ἐπειτα μὲ σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του, μὲ σκούπισε μ' ἓνα μαντήλι, γιὰτ' ἦμουν ἀρεκτὰ βρεμμένος, καὶ μὲ κουβάλησε ὡς σ' ἓνα σπιτάκι, ποὺ κι' αὐτὸ ἦταν μέσα στὸ πάροκο.

— Γιῶργο! Γιῶργο! φώναξε ἀπέξω. Ἐλα νὰ ἰδῇς τί βοήκα!

Ἀπ' τὸ σπιτάκι πετάχτηκε ἀμέσως ἓν ἄλλο παιδί, τῆς ἰδίας ἡλικίας μὲ τὸν Πολύβιο, κι' αὐτὸ ἀρεκτὰ καλοντυμένο, ποὺ ἦταν γιὸς τοῦ ἐπιστάτη.

— Ἀ, τί ὁμορφο γατί!

εἶπε ἅμα μὲ εἶδε, γελαστός καὶ χαρούμενος σὰν τὸ φίλο του. Καὶ τί ἄσπρο! Ποῦ τὸ βοήκα;

— Στὸ πάροκο. Θὰ τὸ πῆρε βέβαια τὸ ποτάμι καὶ τὸ ἔβγαλε δῶ σὲ μᾶς. Ἡ-ταν, ξέρεis, μουσικίδι. Τώρα στέγγωσε λιγάκι.

— Τὸ καίμενο! τί ἤμερο ποὺ φαίνεται! Τὸ κρατοῦμε;

— Μὰ βέβαια θὰ τὸ κρατήσουμε. Μιλοῦσαν οἱ δυὸ φίλοι καὶ μὲ χάιδεψαν. Μ' ἐπαίρναν πότε ὁ ἓνας καὶ πότε ὁ ἄλλος. Κι' ἐγὼ ἦμουν ὅλος χαρά, ποὺ ξανάβρισκα καλοὺς ἀνθρώπους νὰ μάγαποῦν, σὰν ἐκείνους ποὺ εἶχα χάσει.

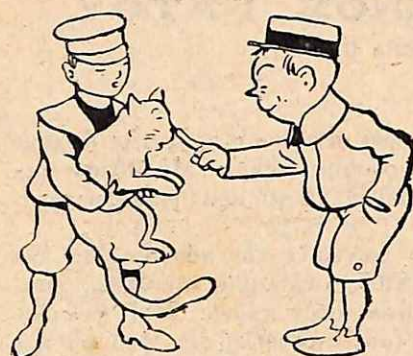
Ἐτσι ἐνόμιζα, — μὰ ποῦ νᾶξερα!

Γιὰτὶ ὁ γιὸς τοῦ πυργοδεσπότη κι' ὁ γιὸς τοῦ ἐπιστάτη του, ποὺ μοῦ φάνηκαν τόσο καλὰ παιδιά, δὲν ἦταν παρὰ δυὸ κακόπαιδα, δυὸ ζιζάνια, ποὺ ἡ μεγαλύτερή τους εὐχαρίστηση ἦταν νὰ βασανίσουν τὰ καίμενα τὰ ζῶα.

Ψέμματα μοῦδειχναν ἀγάπη καὶ συμπόνια. Ἡθελαν νὰ μὲ καλοπιάσουν, νὰ μάποκοιμίσουν, γιὰ νὰ τοὺς ἔχω ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ μποροῦν νὰ μὲ κάνουν ὅ, τι θέλουν.

Θὰ σὰς διηγηθῶ ὕστερα τί τραβήξα στὰ χέρια τῶν κακῶν αὐτῶν παιδιῶν. Τοῦτο μόνο σὰς λέω τώρα: Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ ζωὴ μου ἄλλαξε ὁλοσδιόλου. Ἡ πλημμύρα, ποὺ μὲ χώρισε ἀπὸ τὰ καλὰ μου ἀφεντικά, ἦταν γιὰ μένα μιὰ μεγάλη περιπέτεια καὶ κακοτυχία. Τὸ ξέρω πῶς κι' ἄλλα ζῶα, κι' ἄνθρωποι, κακόπαθαν ἀπ' τὴ θεο-

γλυτώσω απ' τα κακόπαιδα, ξμεινα κοντά τους, και γουργουρίζα μάλιστα από ευχαρίστηση, όταν με χαϊδεύαν και μου γλνκομιλούσαν.

('Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΧΡΥΣΗ ΚΟΤΤΙΤΣΑ

ΛΑ-Ι-ΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Συνέχεια από το προηγ. κτ. τέλος —

“Αμα τάφαξαν ο Βασιλιάς, η Βασίλισσα και η Βασιλοπούλα, γέμισαν τα κούτελα τους κέρατα. Φώναξαν το γιατρό. πολέμησε αυτός να τα κέψη, μα πού! σέ λίγο βούιξε σ' όλη την πολιτεία το πάθημα του Βασιλιά, γιατί το φώναζε και ο τελευταίος έτοι:

— “Οποιος μπορεί να κάνει καλά τον Βασιλιά, την Βασίλισσα και τη Βασιλοπούλα, να πάη ελεύθερα στο παλάτι. Κι' άρχισαν να πηγαίνουν πολλοί δίνοντας διάφορα ρεμέντια, μα του κάκου.

Πήγε όμως και ο διωγμένος γαμπρός, είδε πόσα κέρατα είχε ο καθένας στο κούτελο του, και είπε στο Βασιλιά, ότι μπορεί να τους κάνει καλά, αλλά να του δώσουν τα σηκωτάκια πίσω.

“Ο Βασιλιάς το δέχτηκε, και ξεκίνησε ο διωγμένος γαμπρός, πήγε στη συκιά με τα άσπρα σύκα, έκοψε απ' αυτήν δεκατέσσερα—ένω τα κέρατα που μέτρησε στους τρεις ήταν δεκαπέντε—γύρισε πίσω στο παλάτι, έδωσε του Βασιλιά ένα σύκο, και άμέσως έπεσε ένα κέρατο από το κούτελο του, τούδωσε κι' άλλο, κι' άλλο, ως που έπεσαν και τα πέντε.

“Υστερα έδωσε και στη Βασίλισσα, έπεσαν και αυτής, και τότε γύρεψε να του δώση η Βασιλοπούλα τα σηκωτάκια· ο Βασιλιάς του λέει:

— Για να σου τα δώσουμε, πρέπει να βγάλης και της Βασιλοπούλας τα κέρατα. Τό δέχτηκε ο γαμπρός και της έδωσε τα τέσσερα σύκα που είχε, με την υπόσχεση πως θα δώσει σύκο την άλλη μέρα και για το πέμπτο κέρατο, αλλά να του δώσουν τα σηκωτάκια πρώτα.

“Ο Βασιλιάς δεν το ήθελε αυτό· ήθελε πρώτα να κάνει και τη Βασιλοπούλα έντελώς καλά.

“Εκεί μαλώσανε κι' αποφάσισαν να πάνε να βρουν το δικίο τους στον καινούργιο Βασιλιά της γειτονικής πολιτείας, όπως πήγαινε και τδδρισκε όλος ο κόσμος από τα πέρατα της γής.

μηνία, ταιλαιπωρήθηκαν, κινδύνεψαν τη ζωή τους, πνίγηκαν. “Αλλά όταν είναι κανένας δυστυχημένος, λίγο παρηγοριέται από τη δυστυχία των άλλων...

“Αν είχα περισσότερη πείρα, δεν θα με γελούσε τόσο το καλό εξωτερικό του Πολύβιου και του Γιώργου, ούτε τα ψεύτικα κομπλιμέντα τους. Θα καταλάβαινα κιόλα τί έσημαιναν κάτι γνεψίματα που έκαναν μεταξύ τους, κάτι τσακινίες ματιές που άλλαξαν, και κάτι μουμουριστά, πονηρά κρυφομιλήματα... Μα δεν κατάλαβα τίποτα. Κι' αντί να το σκάσω, για να

“Ας αφήσουμε αυτούς που πήρανε το δρόμο να πάνε στον ακρηβοδίκαιο καινούργιο Βασιλιά της γειτονικής πολιτείας, που λέγανε γι' αυτόν πως με τη δικαιοσύνη του χωρίς και την τριχαστά δύο, και άς δούμε τί απογίνανε, από τότε που χωρίσανε από τον μικρό τους αδελφό, ο κεφαλιακός με τον καρδιογνώστη.

Αυτοί, σάν ξμειναν οι δυό τους, πήρανε ένα δρόμο που τους έβγαλε νύχτα απ' έξω από μια πολιτεία.

Σάν βρήκανε τις πόρτες κλειστές, λέει ο καρδιογνώστης στον κεφαλιακό:

— Ξαπλώσου να κοιμηθούμε απ' έξω απ' αυτήν την πόρτα, γιατί πέθανε αυτές τις ημέρες ο Βασιλιάς της πολιτείας χωρίς διάδοχο, κι' αποφάσισαν σήμερα οι δημογέροντες, πως έποιοι βρουν αύριο το πρωί κοιμισμένο έξω από τούτη την πόρτα, να τον κάνουν Βασιλιά γιατί τους το είπε ένας σοφός μάγος.

Και την άλλη μέρα, καθώς τους βρήκαν κοιμισμένους τους ξύπνησαν και τους πήγαν στο παλάτι.

“Εκεί τους είπαν τί είχαν αποφασίσει αν έθρισκαν ένα να κοιμάται, μα τώρα που βρήκαν δυό, άς λύσουν την διαφορά μονάχοι τους, ποιός από τους δυό θα γινόταν Βασιλιάς.

Τότε είπε ο καρδιογνώστης:

— “Εμείς οι δυό είμαστε αδέρφια, κι' εγώ λέω να γίνη Βασιλιάς σας ο αδελφός μου που είναι μεγαλύτερος.

Οι δημογέροντες το δέχτηκανε αυτό και κάνανε Βασιλιά τον κεφαλιακό, και τον καρδιογνώστη Βεζύρη του.

“Ο καρδιογνώστης έλεγε κάθε μέρα στον αδελφό του τον Βασιλιά, τί θα τους παρουσιαζότανε την άλλη μέρα, και ο κεφαλιακός, με τη σοφή του γνώμη, έκρινε αλάθευτα το σωστό σε κάθε τί.

Σε λίγο τόσο καλά πηγαίνανε τα πράγματα της πολιτείας αυτής, που έγινε πλούσια, δυνατή, και όλοι οι κάτοικοί της ήταν ευτυχισμένοι και δοξάζανε το Θεό που τους έστειλε τέτοιο Βασιλιά και τέτοιο Βεζύρη μαζί.

“Ο Βασιλιάς δεν έλυνε μόνο διαφορές

των δικών του ύποταχτικών, μα κι' από άλλα Βασίλεια πήγαινε κόσμος και ντουιές και παρακαλούσε να βρή το δικίο του, και όλοι έμειναν ευχαριστημένοι, κι' εκείνοι που το βρίσκανε κι' εκείνοι που το χάνανε, και δεν ξέρανε πως να θαυμάσουν και να ευχαριστήσουν τον Βασιλιά και τον Βεζύρη του για την σοφή τους γνώμη και κρίση τους.

Κάποια μέρα λέει ο καρδιογνώστης στον αδελφό του τον Βασιλιά:

— Αύριο θα μάς έρθη εδώ ο μικρός αδελφός μας να βρή το δικίο του,—και του είπε όλο το περιστατικό που είχε πάθει, και όταν την άλλη ημέρα, πήγε αυτός με τον Βασιλιά και τη Βασιλοπούλα και είπανε τη διαφορά τους, ο κεφαλιακός σάν τους άκουσε είπε, πως σωστό και δικαιο ήτανε να πάρη ο διωγμένος γαμπρός τα σηκωτάκια πίσω, μα να γιατρέψη και τη Βασιλοπούλα, και αυτό να γίνη εκεί, μπροστά του.

“Ο πατέρας της Βασιλοπούλας το δέχτηκε πιά, και της έδωσε ζεστό νερό, έβγαλε εκείνη τα σηκωτάκια, τα πήρε ο νέος, και σάν τα κατάπιε, της έδωσε ένα άσπρο σύκο κι' άμέσως καθάρισε το κούτελο της Βασιλοπούλας.

“Ο πατέρας της, αφού ήρθε το πράμα έτσι, κι' ήτανε και ο νέος καλοκαίμωμένος, του είπε αν ήθελε να παίρνε τη Βασιλοπούλα για γυναίκα του, να γίνη κι' αυτός μια μέρα Βασιλιάς στο Βασίλειό του, αφού δεν είχε δικό του άγόρι, κι' αν δεχότανε ο νέος να πάρη τη Βασιλοπούλα γυναίκα, να γινότανε κιόλας ο γάμος εκεί, και να κάνανε κουμπάρο τον ακρηβοδίκαιο Βασιλιά.

Αυτό και έγινε, με χορούς και γλέντια που βόστηξαν τρεις μέρες, και ο κεφαλιακός με τον καρδιογνώστη φανέρωσαν στον αδελφό τους ποιοι ήτανε.

“Ας αφήσουμε τους νιογαμπρους που γύριζαν με τον πεθερό Βασιλιά στη δική τους πολιτεία, κι' άς δούμε τί έγινε ο πατέρας των παιδιών με τα έμποριά του και με το καράβι του.

“Από την ημέρα που η γυναίκα του έφαγε τη χρυσή κοττίτσα για χάρη του Έβραίου, άρχισαν γι' αυτόν μεγάλες αναποδιές. “Όλα του έρχόντουσαν στραβά τόσο, που έχασε το καράβι του κι' όλα του τα καπιτάλια, και γύρισε στον τόπο του φτωχός.

Σάν μπήκε σπίτι του και είδε τη γυναίκα του, τη ρώτησε.

— Τί κάνουν τα παιδιά, και πού είναι η χρυσή κοττίτσα;

“Εκείνη τ' απάντησε:

— Τα παιδιά πεθάνανε, η χρυσή κοττίτσα ψόφησε.

— Μπρέ, μίλα καλά, γυναίκα, της λέει αυτός· εκείνη το χαβά της πάλι.

— Τα παιδιά πεθάνανε, η χρυσή κοττίτσα ψόφησε.

— Πάμε να μου δείξης τους τάφους

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό JULES CHANCEL

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

“Ο λάκκος, δίχως να ναι πολύ βαθύς, είχε ωστόσο αρκετό νερό ώστε να τον κάνει «παπί»!

“Η Νανέττα έβαλε μια φωνή, μα ο κόμης την καθυσόχασε μ' ένα νεύμα του και τρέχοντας πρδς το χαντάκι άπλωσε τα χέρια του στον μπάρμπα-Ρεμή για να τον βοηθήση να βγη από μέσα.

Βρίζοντας και βλαστημώντας, ο γέρο-φανοκόρος δέχτηκε μολτατούτα θέλοντας και μη την βοήθεια του άγνωστου, που μόλις τον είδε όρθον μπροστά του, του είπε:

— Πολίτη, εγώ είμαι η αιτία γι' αυτό που σου συνέβη.

— Αυτό να λέγεται! γρίνιαξε ο γέρος στάζοντας δλόκληρος. Τί μου το λές τώρα; “Αφσέ με ήσυχον, χριστιανέ μου.

— Άας παρακαλώ να με συχωρέσετε.

— Είτε σε συχωρέσω είτε όχι, τα ρούχα μου θα μείνουν στα ίδια χάλια κι' αυτό εξ αιτίας σου, αποκρίθηκε ο μπάρμπα-Ρεμής κοιτάζοντας τη φορεσιά του που ήταν σάν να βγήκε από τη σκάφη.

“Ο κόμης όμως, δίχως να ξεσυνερίζεται το άγριεμένο ύφος του φανοκόρου, πήρε ένα πακέτο που κρατούσε κάτω από τη μασχάλη του, και το άνοιξε μπρδς στον μπάρμπα-Ρεμή.

— Δεν θέλω, είπε, να ζημιωθώτε εξ αιτίας μου. Κρατήστε αυτά τα ρούχα που πήγα να σδν ράφτη για να μου τα διορθώση και πετάξτε τα δικά σας.

“Ο μπάρμπα Ρεμής ήθελε ν' άρνηθη λέγοντας πως βρίσκταν δυό βήματα απ' το σπίτι του, μα η Νανέττα κι' ο κόμης επέμειναν τόσο πολύ, ώστε θέλοντας και μη στάθηκε και ταυ έβγαλαν το κουρελοσακάκι του και το παλιό του πανταλόνι και ταυ έφόρεσαν την ρεδιγκότα και το πανταλόνι που ταυ προσέφερε ο υποχρεωτικός διαδάτης.

— Μά... τέλος πάντων, ποιός είσαστε σεις; τραύλισε ο μπάρμπα-Ρεμής ενώ φορούσε τα στεγνά φορέματα που ταυ έδιναν.

— Τί σάς ενδιαφέρει; ένας φίλος! ξκανε ο κόμης και απομακρύνθηκε τρέχοντας και πέρνοντας μαζί του τα παλιά ρούχα του μπάρμπα-Ρεμή.

“Ο φανοκόρος δοκίμασε να τον κυνηγήση, μα σε λίγο σταμάτησε λαχανιασμένος και άρχισε να φωνάζη μ' όλη του τη δύναμη:

— Κλέφτης! Κλέφτης! Πιάστε τον! Οί γείτονες άκουσαν τις φωνές και βγήκαν στις πόρτες.

— Μα επιτέλους, είπε ένας χοντρός φούρναρης, γιατί φωνάζεις «κλέφτης»;

— Γιατί ο παλιάνθρωπος μου πήρε τα ρούχα μου.

“Ο φούρναρης σήκωσε τους ώμους του.

— Μια και σούδωσε άλλα και μάλιστα κατακαίνουργα, δεν σ' εκλεψε βέβαια.

“Ο μπάρμπα-Ρεμής, που ταυ είχε περάσει ο πρώτος του θυμός, αναγκάστηκε ν' αναγνωρίση ότι ο φούρναρης είχε δικιο. Κάτω από το φως του φαναριού έκοίταξε το ώραίο του γαλάζιο πανταλόνι από χοντρή τσόχα, τη μακρυνά του ρεδιγκότα με τα άσημένα κουμπιά, και στο τέλος μουμούρισε.

— “Ο,τι κι' αν πής, παράξενος κλέφτης μα την αλήθεια!

— Και βέβαια, μπάρμπα-Ρεμή, έγελασαν οι γείτονες μπαίνοντας πάλι στα σπίτια τους. Μακάρι να συναντούσε κανείς συχνά τέτοιους λωποδύτες σάν κι' αυτόν.

— Καληνύχτα, μπάρμπα-Ρεμή. “Αν ξαναϊδής τον κλέφτη σου, μ'ήν ξεχάσης να τον στείλεις και σε μάς.

“Ο γέρος πήρε ξανά το δρόμο του, ενώ ακόμη οι γείτονες εξακολουθούσαν ν' άστειεύονται μαζί του. “Ωστόσο δεν έπαυε να μουμούριζη.

— Τί τα θέλεις, τέτοια πράγματα δεν γινόνταν άλλοτε. Πάει χάλασε ο κόσμος.

“Αχ, και πού νάξερεις τί σε περίμενε ο κόμης, καί μένε μπάρμπα-Ρεμή!

Κατά τις όκτω το βράδυ, ο γέρο φανοκόρος και η κόρη του έφθασαν στην παράγκα που χρησίμευε στο μπάρμπα-Ρεμή για αποθήκη ταυ ύλικού του και για κατοικία, πράγμα που τον

“Ο μπάρμπα-Ρεμής έκανε μια βουτιά μέσα στα βρωμόνερα. (Σελ. 224, στ. α'.)

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

«Παρακολουθούσε μ' ενδιαφέρον τα γυναικία μιας μαϊμούς...»

Έκανε να λήξ με καμάρι, ότι το δημόσιο του έδινε μισθό και κατοικία δωρεάν.

Η παράγκα αυτή ήταν χτισμένη σ' ένα μεγάλο οικόπεδο μεταξύ των δρόμων Σερπάντ και της οδού ντε-λά-Αρπ, και βρισκόταν απομονωμένη από όλα τα γειτονικά σπίτια.

«Εξαντλημένος απ' τον κόπο κι' απ' τις συγκινήσεις, ο μπάρμπα-Ρεμής επέστησε με ανακούφιση το κατώφλι του σπιτιού του και ευθύς εξαπλώθηκε στο κρεβάτι του που ήταν στημένο σε μια γωνιά της παράγκας, μέσα σ' ένα μικρό χωρίσμα που ο μπάρμπα-Ρεμής το ονόμαζε με καμάρι, «η κρεβατοκάμαρά μου!»

Δίπλα στο χωρίσμα αυτό ήταν ένα άλλο που το είχε κάνει μόνος του ο μπάρμπα-Ρεμής. Αυτό παρίστανε την τραπεζαρία, και τα μοναδικά του έπιπλα ήταν ένα στρογγυλό τραπέζι καρφωμένο στο πάτωμα κι' ένας κουτσός πάγκος.

Όσο για το σαλόνι, αυτό, καθώς έλεγαν ο μπάρμπα-Ρεμής, το αποτελούσε το υπόλοιπο τμήμα της παράγκας, που ήταν άλλωστε ωραιότατα και πολυτελέστατα επιπλωμένο με άδεια βαρέλια, με παλιοκάσες, με τενεκέδες του λαδιού και ακόμη με δυο ξεκοιλιασμένες πολυθρόνες, που ποιος ξέρει από πού τις είχε περιμαζέψει ο γέρο-φανοκόρος, μα που ωστόσο τις καμάρωνε ως το ωραιότερο στολίδι του σπιτιού του.

Η κατοικία δλόκληρη φωτιζόταν από την πόρτα. Μιά γερή πόρτα, που έμενε τις περισσότερες φορές μισάνοιχτη, όταν ο μπάρμπα-Ρεμής βρισκόταν σπίτι του, κι' από έναν μικρό φεγγίτη που το φύλλο του έκλεινε με σύρτη από μέσα.

Όταν ο μπάρμπα-Ρεμής άναψε το μεγάλο φανάρι που κρεμόταν απ' την κο-

ρυφή της παράγκας και που την φωτίζε δλόκληρη, — κι' αυτό δι' εξόδων του δημοσίου, — η Νανέττα θέλησε όπως πάντοτε να ετοιμάσει το φαγητό του πατέρα της. Μά, δεν κρατήθηκε να μη βάλει μια φωνή, όταν είδε, τι το τραπέζι ήταν κிடας στρωμένο κι' άπάνω του βρισκόταν ένα γεύμα που ούτε στον ύπνο του δεν θά είχε ιδεί ποτέ ο φτωχός φανοκόρος. Γιατί δεν έλειπε ούτε το κρέας, ούτε το χοιρομέρι, ούτε το κρασί, ούτε τόσα άλλα ωραία πράγματα, άγνωστα έντελως ως τότε στον φτωχό μπάρμπα-Ρεμής.

— Τι έπαθες, Νανέττα; έκανε ακούγοντας την άναφώνηση της κόρης του.

— Τίποτε! άπάντησε η μικρή που διέκρινε τον κόμη στο κατώφλι να της κάνη νούματτα. Είχα ξεχάσει πως η κανάτα ήταν άδεια και θά τρέξω μια στιγμή στη βρύση να την γεμίσω.

— Άϊντε, παιδάκι μου, και κάνε γρήγορα, γιατί ο καϊμένος ο πατέρας σου εί-

ναι πολύ κουρασμένος, είπε ο φανοκόρος. Μόλις βρέθηκε έξω, η Νανέττα έτρεξε προς τον κ. ντε Τουάρς που της εξήγησε το τέλος του σχεδίου του.

Τώρα που είχε στην κατοχή του τα ρούχα του μπάρμπα-Ρεμής, έπρεπε κιόλας να τον έμποδισαν να πάη το άλλο πρωί στο Τέμπλο, έφ' όσον θά έπαιρνε τη θέση του ατόχου ο ίδιος και θά τον αντικαθιστούσε στην περιοδεία του μαζί με τη Νανέττα.

— Αλήθεια, έκανε στενοχωρημένη η Νανέττα που δεν το είχε σκεφτεί αυτό το πράγμα. Και τώρα πως θά κάνουμε να μην πάη ο πατέρας στη δουλειά του; Τώρα και είκοσι χρόνια ούτε μια φορά δεν έχει λείψει.

— Μά γι' αυτό το πράγμα σε φώναξα κι' εγώ έξω, είπε ο κόμης. Ο πατέρας σου έχει, τι του χρειάζεται, αυτό το είδες. Τα φαγητά που τον εφρόντισα, θά του φθάσουν για είκοσιτέσσερες ώρες. Κρασάκι δεν θά του λείψει, το κρεβάτι του είναι στρωμμένο, λοιπόν δεν μās μένει παρά να τον κλειδώσουμε μέσα στην παράγκα, πράγμα που είναι άλλωστε εύκολώτατο μια και το κλειδί βρίσκεται στην κλειδαριά.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό CH. DICKENS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κι' ήμουν, αλήθεια, τόσο μικρός, και τόσο μικροκαμωμένος, ώστε όταν έμπαινα σε κανένα ποτοπωλείο, όπου δε μ' ήξεραν, και ζητούσα ένα ποτήρι μύρα, με κοίταζαν με άπορία και δίσταζαν να με σερβίρουν. Θυμάμαι ότι μια μέρα μπήκα σε μια μπυραρία και είπα:

— Φέρε μου ένα ποτήρι μύρα από την καλύτερη.

— Η καλή μύρα έχει πέντε σολδιά, πετάχτηκε ο μαγαζάτορας.

— Άς έχει! άπάντησα εγώ βγάζοντας και δείχνοντας τον παρά μου.

Έκείνος με κοίταξε χαμογελώντας από πάνω από το τεζάκι του, και αντί να μου φέρει μύρα, φώναξε τη γυναίκα του, που ήρθε άμέσως με το έργόχειρο στα χέρια και με κοίταξε εξεταστικά. Φανταστήτε τώρα την εικόνα: ο μπυραριέρης με τα μηχανοπουκάμισα, και πλάι του η γυναίκα του, να με κοιτάζουν κι' οι δυο σαν περίεργο φαινόμενο, κι' εγώ να στέκομαι σαστισμένος και να τους κοιτάζω σά χαζός.

Με ρώτησαν τότε πως με λένε, από που είμαι και πως βρέθηκα στη δουλειά που έκανα. Εγώ δεν ήθελα να εκθέσω κανέναν και δεν έδωσα σωστές απαντήσεις. Μούφεραν ένα ποτήρι μύρα, που δε φαντάζομαι να ήταν πρώτης γραμμής, αλλά η γυναίκα του μαγαζάτορα

έσκυψε στο τεζάκι, μούδωσε πίσω τα χρήματά μου και με φίλησε με μια έκφραση, που είχε και λύπη μαζί και θαυμασμό.

Αυτή ήταν λοιπόν τώρα η ζωή μου. Δούλευα από το πρωί ως το βράδυ, ντυμένος με τα χειρότερα ρούχα του κόσμου, μαζί με ανθρώπους, που δεν είχαν καμιά μόρφωση. Γύριζα στους δρόμους κουρελής και πολλές φορές πεινασμένος. Άν δε με λυπόταν ο Θεός, μπορούσα μια χαρά να είχα καταντήσει αλήτης ή λωποδύτης.

Όστόσο έκανα τη δουλειά μου και δεν έλεγα σε κανέναν τίποτα για την οικογένειά μου και για τις θλίψεις μου. Κατάλαβα από την αρχή ότι το καλύτερο που είχα να κάμω, για να μη με πάρουν στην κοροϊδεία, ήταν να δουλεύω κι' εγώ ευσυνείδητα, όπως κι' οι άλλοι συνάδελφοί μου, και σε λίγον καιρό έγινα επιδέξιος στη δουλειά κι' ίκανός όπως κι' εκείνοι. Όστόσο φαίνεται πως είχαν καταλάβει κάτι τί από την ιστορία μου, γιατί έμεναν πάντα σε κάποια απόσταση και μ' έλεγαν «μικρέ κύριε». Ο πρωτομάστορας ο Πίπ με φώναζε καμιά φορά «Δάδου», αλλά μόνο σε στιγμές μεγάλης έμπιστοσύνης.

Ο «Πατάτας» μια μέρα διαμαρτυρήθηκε γι' αυτή τη διάκριση.

— Τι κύριε και ξεκύριε! είπε. Έδώ

μέσα μου φαίνεται, είμαστε δλοι το ίδιο.

Μά ο Μικ Βάλκερ, ο άλλος συνάδελφος, τουλάχιστο το στόμα.

— Πάψε σύ, του είπε, γιατί θά φας κανένα χαστούκι.

Κι' ο Πατάτας δεν ξαναμίλησε πιά.

Δεν είχα πιά καμιά έλπίδα ν' άφισω αυτού του είδους τη ζωή και δεν είχα πιά στο νού μου να λυτρωθώ. Κι' όμως δεν φανέρινα καθόλου τη βαθεία αυτή απέλπισία μου στα γράμματα που έγραφα στην καλή μου την Πέγκοττυ. Τόκανα από ντροπή, αλλά και για να μη την κάνω να στενοχωριέται.

Η μόνη μου παρηγοριά ήταν η φιλία της οικογένειας Μικάμπερ. Και τον κύριο και την κυρία τους άγαπούσα πολύ και συμπονούσα στις οικονομικές τους στενοχωρίες. Όστόσο δε δέχτηκα καμιά πρόσκλησή τους να φάμε μαζί, γιατί ήξερα ότι αυτό θά τους κόστιζε πολύ και θά βάραινε τα οικονομικά τους.

Μά βραδυά η κυρία Μικάμπερ μού είπε:

— Κύριε Κόππερφηλδ, δεν είστε ξένος πιά για μās και θά σās πω τη θλίβερή αλήθεια. Πλησιάζει η κρίση, ο άντρας μου θά καταστραφεί.

Εγώ κοίταξα με πολλή συγκίνηση τα κλαμμένα της μάτια.

— Έκτός από ένα κομμάτι τυρί, δεν υπάρχει τίποτ' άλλο σ' έλο το σπίτι.

— Μά τί λέτε! φώναξα εγώ, βαθεία συγκινημένος.

Είχα στην τσέπη μου δυο-τρία σελίνια και τάβγαλα άμέσως και παρακάλεσα την κυρία Μικάμπερ να δεχθώ να της δανείσω το μικρό αυτό ποσό. Εκείνη με φίλησε και μού έβαλε πάλι τα χρήματα στην τσέπη μου.

— Όχι, όχι, κύριε Κόππερφηλδ, αυτό δεν είναι σωστό. Μπορείτε όμως να μου κάμετε μια άλλη έκδούλευση, πολύ σπουδαία. Έχω κάτι άσημένα κουτάλκια, που μπορούσαν ίσως να τα πάρουν στο ένεχυροδανειστήριο... Κύριε Κόππερφηλδ, αν σās ήταν δυνατό να τα πάτε...

Δέχτηκα άμέσως αυτή την αποστολή κι' από κείνη την ήμερα κουβαλούσα κάθε πρωί κι' από κάτι στο ένεχυροδανειστήριο ή σε παλαιοπωλεία, κι' έφερνα στην κυρία Μικάμπερ το μικρό ποσό, που θά την έφτανε για τα περάση την ήμερα.

Σιγά σιγά έγινα γνωστός στο Ένεχυροδανειστήριο. Ένας υπάλληλος έκανε γούστο μαζί μου και μ' έβαζε να κλίνω λατινικά ρήματα, την ώρα που μού έκανε τους λογαριασμούς για να πληρωθώ.

Ήρθε όμως ήμερα, που άλλοι, ξένοι, ήρθαν και πούλησαν όλα τα έπιπλα του σπιτιού, εκτός από τα κρεβάτια, ένα τραπέζι της κουζίνας και μερικές παλιο-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

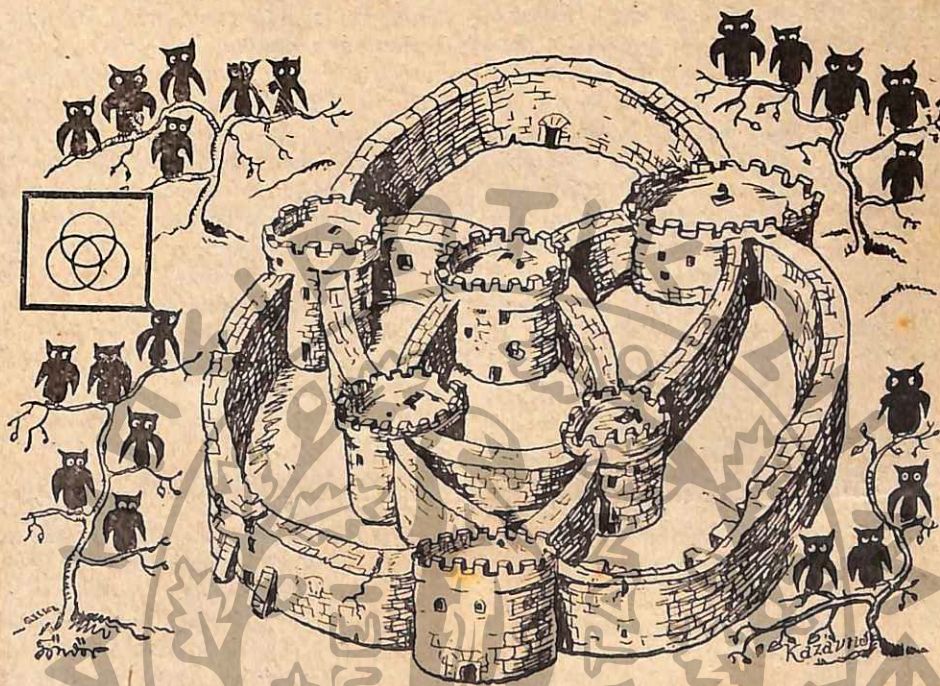
«Η ζωή αυτή δεν είναι δόλου διασκεδαστική παίρνω λοιπόν κι' εγώ την απόφασή μου.

Πήγα σε κάμποσες μέρες να έπσκε-φθώ την οικογένεια Μικάμπερ μέσα στην οικογενειακή φυλακή της, και κεί έμαθα ότι οι περιδότες «υποθέσεις» του κ. Μικάμπερ είχαν ταχτοποιηθώ, ότι δεν θά τον κυνηγούσαν πιά στο έξής για χρέη κι' ότι σκόπευε να φύγη πιά από το Λονδίνο και να διορισθώ τελωνειακός υπάλληλος σε κάποια έπαρχία.

Το νέο αυτό, αν και ήταν ευχάριστο για τους τόσο ταλαιπωρούμένους αυτούς ανθρώπους, με βύθισε σε βαθιές σκέψεις, γιατί είχα συνηθίσει τη συντροφιά τους, και τώρα που θάφευγαν αυτοί, θά αισθανόμουν τον έαυτό μου περισσότερο άκόμη μοναχό. Το βράδυ λοιπόν που γύρισα στο δωμάτιό μου, δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι. Και τη νύχτα αυτή, για πρώτη φορά πέρασε από το νού μου μια σκέψη, που σιγά-σιγά έγινε απόφαση.

ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τρεις κύκλοι, έξη πύργοι και είκοσιμία κουκουβάγιες.

Τό έρευνώμενο αυτό πρόβλημα αποτελείται από πύργους και από τείχη. Τα τείχη σχηματίζουν τρεις κύκλους διασταυρώνόμενους — τεμνόμενους — όπως δείχνει το παράπλευρο γεωμετρικό σχηματάκι. Και πρώτα-πρώτα πρέπει να βοηθή και να προσδιορίσετε πάνω στην εικόνα, τους τρεις αυτούς κύκλους. Οι πύργοι είναι έξη. Άλλά κάθε κυκλικό τείχος περνά από τέσσερις. Κι' αυτό πρέπει να το ιδήτε καλά στην εικόνα.

Από τάλλο μέρος, άπάνω στα γύρω δέντρα, υπάρχουν είκοσιμία κουκουβάγιες. Ήρθε ή ώρα να κουρνιάσουν, και συνήθως κουρνιάζουν στους πύργους του έρειπώμένου φρουρίου. Λοιπόν, οι είκοσιμία κουκουβάγιες πρέπει να μοιρασθών στους έξη πύργους με τέτοιον τρόπο, ώστε κάθε πύργος νάχη μόν διαφορετικό αριθμό από κουκουβάγιες — ούτε γίνεται άλλως, άφου το 21 δεν διαίρεται με το 6 — αλλά κάθε κυκλικό τείχος νάχη τον ίδιο αριθμό. Όσες δηλαδή κουκουβάγιες θά έχουν κουρνιάσει στους τέσσερις πύργους που διασχίζει ο ένας κύκλος, τόσες θά υπάρχουν και στους πύργους του δευτέρου κύκλου, και στους πύργους του τρίτου.

Δοκιμάστε... δεν είναι πολύ εύκολο. Κι' αν το βοηθή μόνος σας, καλά! αν δεν το βοηθή, θά ιδήτε τη λύση στο ερχόμενο...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ κ. Μικάμπερ μὲ προσκάλεσε νὰ φάμε μαζί κι' ἀπάνω στὸ φαγητὸ μου ἔδωσε μὲ δὴλ τὴν ἐπιστημολογία τὴς συμβουλῆς του :

— Μικρέ μου φίλε, εἶπε, εἶμαι, καθὼς ξέρετε, φτωχὸς καὶ δὲν ἔχω νὰ σᾶς χαρίσω τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴς συμβουλῆς μου. Ἡ κυριώτερη λοιπὸν συμβουλὴ μου εἶναι αὕτη :

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ...

Ἀγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΑ πρέπει νὰ ξεχωρίσω μερικά βιβλία ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη μου, καὶ νὰ τὰ κάμω ἕνα δέμα, πού αὐριο θάρθῃ μιά καλὴ κυρία νὰ τὸ πάρῃ. Δὲν θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ, — δὲν συνειθίζω νὰ πουλῶ τὰ βιβλία μου, οὐτ' ἐκεῖνα πού δὲν διαβάζω ποτέ. Αὐτὰ θὰ τὰ χαρίσω. Γιατὶ ἡ καλὴ κυρία, μὴ ἀπὸ τὴς κυρίες τοῦ «Συμβουλίου τῶν Ἑλλήνων», τὰ θέλει γιὰ τὰ «Γειτονικά». Καὶ καθὼς θάρθῃ σάτε ἴσως, τὰ «Γειτονικά» αὐτὰ εἶναι κέντρα ψυχολογίας, πού τὸ Συμβούλιο σκέφθηκε νὰ ἰδρύσῃ σ' ὅλες τὴς γειτονίες τῶν Ἀθηνῶν γιὰ τὸ λαό. Θάχουν καὶ βιβλιοθήκες, γιὰ νὰ πηγαίνῃ ὁ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ — ὁ ἄντρας, ἡ γυναίκα, ὁ νέος, τὸ κορίτσι, τὸ παιδί — καὶ νὰ περνᾷ λίγην ὥρα ἀργίας διαβάζοντας, μαθαίνοντας, ἐμπνώνοντας, ἀντὶ νὰ πηγαίνῃ στὴν ταβέρνα νὰ μεθῇ, ἢ νὰ κάθεται στὴν αὐλὴ νὰ κοτομπολεῦῃ. Γιὰ νὰ γίνῃ δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ φιλικὸς ἀνθρώπος. Τὶ μεγάλος σκοπὸς παιδιά μου! Καὶ πόσα ἔπρεπε νὰ προσφέρουν γιὰ τὴν πραγματοποίησίν του τὸ Κράτος, οἱ Δῆμοι, οἱ πλείους ἰδιῶτες! Ἀλλὰ δὲν προσέφεραν. Κι' οἱ κυρίες τοῦ Συμβουλίου, γιὰ νὰ κάμουν τὴς βιβλιοθήκες αὐτῆς τοῦ λαοῦ, ζητιανεύουν βιβλία ἀπὸ ἐκδότες, συγγραφεῖς καὶ βιβλιοφίλους πού μπορεῖ νάχουν στὸ σπῆτι τους παραπανιστά. Ἀς δώσουν τουλάχιστο αὐτοί. Κι' ἔτσι καὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ, μικρὸ στὴν ἀρχή, καὶ μεγάλο κατόπι, μὲ τὸν καιρὸ, δταν θὴναγνωρισθῇ περισσότερο ἡ ὀφειλὴ τοῦ...

Ἀλλὰ θὰ δώσουν ὅλοι, θὰ δώσουν ἀρκετοί; Ἀμφιβάλλω... Καὶ τὰ βιβλία, βλέπετε, λεπτὰ εἶναι, κι' ὅπως δὲν δίνουν λεπτὰ γιὰ τέτοιους σκοποὺς, ἔτσι δὲν δίνου ἐύκολα οὕτε βιβλία. Ἄν τοὺς ἐλεγαν πὼς πρόκειται γιὰ νοσοκομεῖο, γιὰ κλινικὴ, γι' ἄσυλο ἀνιάτων, γιὰ σανατόριο, μάλιστα. Ἀλλὰ τὰ πνευματικά, Κράτος καὶ ἰδιῶτες στὸν τόπο μας, Πολιτεία καὶ Κοινωνία, τὰ θεωροῦν ἀκόμα περιττά, ἢ τουλάχιστο δευτερεύοντα. Γι' αὐτὸ τὸ Κράτος εἶναι τόσο δύστροπο καὶ τόσο γλισχρό δταν τοῦ ζητοῦν νὰ ἰδρύσῃ ἢ νὰ ὑποστηρίξῃ κάτι πνευματικὸ — βι-

βλιοθήκη, θέατρο, περιοδικὸ καὶ καθέξῃς. Καὶ γι' αὐτὸ οἱ πλούσιοι «ὀμογενεῖς», στίς διαθήκες τους, βλέπουμε πάντα νὰ φάνουν γιὰ νοσοκομεῖα καὶ γιὰ νοσοκομεῖα. Κάποτε βέβαια καὶ γιὰ δρόμους, γιὰ ὑδραγωγεῖα, γιὰ ἐκκλησιῆς, γιὰ σχολικὰ κτίρια. Σπανιότατα ὅμως γιὰ τὴν τέχνη, γιὰ τὴ λογοτεχνία, γιὰ τὴν ἐπιστήμη. Καὶ πάλι, τὰ ποσὰ πού ἀφίνουν γιὰ τὰ πνευματικά, εἶναι τὰ μικρότερα τῆς διαθήκης. Ἀξάφνα ἑκατὸ χιλιάδες γιὰ τὸν «Εὐαγγελισμό», καὶ τρεῖς ἢ πέντε μόνο γιὰ τὴν Ἀκαδημία ἢ τὸ Σύλλογο τῶν Ὁφελίμων Βιβλιῶν. Ἀμα πῆς γιὰ φιλανθρωπία, γιὰ δωρεὰ, γιὰ κοινωνικὴ εὐπραγία, ἢ πρώτη ιδέα πού παρουσιάζεται καὶ πού κυριαρχεῖ, εἶναι τὸ Νοσοκομεῖο — ἡ θεραπεία, ἡ ὑγεία τοῦ σώματος. Ποτὲ ἡ ὑγεία τοῦ πνεύματος, τῆς ψυχῆς.

Τελευταῖα, ἕνας ὑπουργὸς τῆς Παιδείας μὲ ἄλλες ιδέες, ὁ κ. Παπανδρέου, σκέφθηκε καὶ κατόρθωσε νὰ ἰδρύσῃ Ἐθνικὸ Θέατρο — ἕνα πρᾶγμα δηλαδὴ τῆς πρώτης ἀνάγκης γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ τόπου — ἐπιβάλλοντας μιά φορολογία στὰ στοιχίματα τοῦ Ἰπποδρομίου. Χωρὶς δηλαδὴ νὰ ἐπιβαρύνῃ καθόλου τὸ δημόσιο ταμεῖο, τὸν προϋπολογισμό τοῦ Κράτους, βρῆκε ἕναν πόρο ἀπὸ τρία, τριῆμισυ ἑκατομμύρια τὸ χρόνο, γιὰ νὰ προικίσῃ μ' αὐτὸν ἕνα τόσο χρήσιμο ἱδρυμα. Κι' ὅμως βρέθηκαν ἄνθρωποι — διανοούμενοι, δημοσιογράφοι, βουλευτὲς — πού χάλασαν τὸν κόσμον. Θέατρα θὰ κάνομε, φώναξαν, μ' αὐτὴ τὴν κρίση καὶ μ' αὐτὴ τὴ φτώχεια; Δὲν ἔπαιρνε τὰ τριῆμισυ ἑκατομμύρια ὁ κ. ὑπουργός, νὰ ἰδρύσῃ ἕνα συστήμα γιὰ τὸ λαὸ ἢ ἕνα νοσοκομεῖο; — Νοσοκομεῖο πάλι, βλέπετε, συστήμα. Τὸ σῶμα, ἡ κοιλία. Ἡ ψυχὴ, τὸ πνεῦμα, τίποτα. Περίττα αὐτὰ καὶ δευτερεύοντα!

Τὰ ἴδια κινούσταν. στὴ Βουλὴ καὶ στὴν Τύπον, δταν ὁ κ. Παπανδρέου σκέφθηκε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴ νεοελληνικὴ τέχνη καὶ λογοτεχνία μὲ διάφορα ἐτήσια βραβεῖα σὲ συγγραφεῖς, σὲ καλλιτέχνες, καὶ μὲ κρατικὴ ἐπιχορήγηση γιὰ τὴ μετὰφραση διαλεχτῶν νεοελληνικῶν ἔργων σ' εὐρωπαϊκὰς γλώσσας. Τὶ σπατάλῃ εἶν' αὕτη; Ὁ λαὸς ἀρρωσταίνει καὶ δὲν ἔχει πού νὰ πᾶ γιὰ νὰ γιαιτρευθῇ. Καὶ σεις δίνετε βραβεῖα λογοτεχνίας; Νοσοκομεῖα! Νοσοκομεῖα!

Αὐτὰ θάρθουν, ἀσφαλῶς, κι' οἱ κυρίες τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου ὅπου μίλησαν γιὰ τὰ «Γειτονικά» τους καὶ ζήτησαν μὴ χρηματικὴ ἐνίσχυση ἀπὸ τὸ Κράτος ἢ ἀπὸ πλούσιους ἰδιῶτες. Καὶ γι' αὐτὸ ζητιανεύουν τὰ βιβλία πού χρειάζονται γιὰ τὴς λαϊκὰς αὐτῆς βιβλιοθήκες, πὺδ χρήσιμες ὥστόσο ἀπὸ ὅποιο-δήποτε ἄσυλο καὶ συστήμα. Νὰ μὴ νεοελληνικὴ νοσοτροπία, πού εἶναι ἀνάγκη νὰλλάξῃ. Δὲν μποροῦμε νὰ παραμελοῦ-

με αἰωνίως τὰ πνευματικά. μὲ τὴν πρόφαση πὼς εἴμαστε φτωχοὶ καὶ δὲν ἔχουμε παρὰ γιὰ τὰ ὑλικά. Ἐχομε γιὰ ὅλα! Ἡ θέληση λείπει κι' ὄχι ὁ τρόπος. Ἡ ἀναγνώριση τῆς ἀνάγκης, κι' ὄχι τὸ χρῆμα. Ποῖς εἶπε πὼς δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν καὶ Νοσοκομεῖα; Ἀλλὰ δὲν εἶναι λογικὸ νὰ θυσιάζονται στὸ Νοσοκομεῖο τὰ πάντα! Ἡ Πολιτεία, ἡ Κοινωνία, εἶναι σὰν τὴν οἰκογένεια. Ὅλες οἱ οἰκογένειες δὲν εἶναι βέβαια τετράπλουτες. Ἀλλὰ κι' οἱ πὺδ φτωχὴ, δταν εἶναι καλὸς ὁ οἰκογενειάρχης, ἔσδευε ἕνα μέρος ἀπὸ τοὺς πόρους τῆς γιὰ πνευματικὴ τροφή, γιὰτὶ «οὐκ ἐπ' ἄρτη μόνῃ ζήσεται ἄνθρωπος». Οἰκογένειες πλουσιώτατες, καμμιά φορά, δὲν ἔχουν καθόλου βιβλιοθήκη καὶ δὲν ξοδεύουν λεπτὰ γιὰ νὰ πᾶς σὲ μὴ παράσταξη ἢ σὲ μὴ συναυλία. Ἀλλες, μὲ πολὺ μικρότερα μέσα, κατορθώνουν καὶ νὰ τρῶνε, καὶ νὰ ντύνουνται, καὶ νὰ γιαιτρεύονται, ἀλλὰ νὰγοράζουν καὶ βιβλία, νὰ πηγαίνουν καὶ στὸ θέατρο.

Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνῃ κι' ἡ Πολιτεία κι' ἡ Κοινωνία. Κι' ἂς μὴν εἶναι πάντα τετράπλουτη. Ὅταν θάρχῃ τὴ θέληση, θὰ βρῖσκῃ καὶ τὸν τρόπο. Ὅταν θὴναγνωρίξῃ τὴν ἀνάγκη, θὰ βρῖσκῃ καὶ τὸ χρῆμα. Ὅπως τὸ βρῆκε ὁ κ. Παπανδρέου δταν ἀναγνώρισε τὴν ἀνάγκη νὰ ἰδρυθῇ Ἐθνικὸ Θέατρο καὶ νὰ ὑποστηρικθῇ ἡ τέχνη στὴν Ἑλλάδα.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

Φάνελλος ἀπαραβίαστος

Εἶναι πολὺ εὐκολὸ ν' ἀνοίξῃ ὁ ἀδικήκρινος μὴ κοινὴ ἐπιστολὴ χωρὶς νὰ προδοθῇ διόλου. Τὸ κατορθώνει, εἴτε ἂν τὴν κρατῇ ἐπὶ 1 ὥς 2 λεπτά στοὺς ἄκρους βράζοντας νερό, εἴτε ἂν τὴν βρέξῃ μὲ λίγο κρύο νερό. Νά, λοιπόν, ἕνα μέσο μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖτε νὰ κάμετε τὸ φάκελλό σας ἀπαραβίαστο.

Ὁ τρόπος αὐτὸς στηρίζεται στὴν ἀντικατάσταξη τῆς γόμμας ἢ δεξτρίνης, πού χρησιμοποιοῦν συνήθως γιὰ τὸ κλείσιμον τῶν φακέλλων, μὲ ἀσπράδι αὐγοῦ, πού ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τῆς θερμότητος γίνεται τελείως ἀδιάλυτο. Πρέπει ὅμως στὴν περίπτωσιν αὐτὴ νὰ μεταχειρισθῇτε φάκελλο δίχως γόμμα. Γιὰ νὰ θέσετε τώρα τὸ συγκόλλημα, περνᾶτε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ φακέλλου ἕνα πινέλο βουτηγμένο σὲ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ. Κλείνετε ὕστερα τὸν φάκελλο καὶ χωρὶς νὰ περιμένετε νὰ στεγνώσῃ, περνᾶτε ἀπὸ πᾶν ἕνα σίδερο (τοῦ σιδερώματος) κατὸ. (90°—100° περίπου). Τὸ λεύκωμα πᾶζει καὶ κολλᾷ τὴς δύο ἐπιφάνειες πού μένουν τελείως ἐνωμένες.

Μόνο τὸ σχῆμα τοῦ φακέλλου ἔχουν ν' ἀντιτάξουν στὸ μέσο αὐτὸ οἱ ἀδικοκρίτοι.

ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ...

Χτυπᾶνε κάποιες μακρινὲς βαριόηχες καμπάνες... Καὶ ἀπλώνεται μελόγγολο βαθιὰ τὸ δειλινὸ, Ἀγχοδιαβαίνουν ἀπαλὰ τὴν ὥρα πού πονᾷ, Χρυσόνηρα χωρὶς φτερά κι' ἀνάμνησες οἱ πλάνες.

Ἐξω δροσάπῃ τὰ φτωχὰ δειντάρια ξεριζώνουν. Καὶ δέρονται τὰ παράθυρα κι' ὅλο θρηνᾷ ἡ βροχή. Σκληρότερο, ἀδελφούλα μου, πού δέρονται τὴν ψυχὴ Δροσάπῃ, τὴς μικροχάρες δίχως πνοὴ ξαπλώνει.

Ἄκου! καμπάνα βραδυῆς ἀργὰ γλυκοσημαίνει. Μέσα μας κι' ὅσο ἔσπασε καὶ φοβερίτ' ἡ μύθορα, Ἀπ' τὴ χαρὰ μᾶς ἔμεινε κάτι πού κλαίει τώρα, Ἐγὶνε λύπη καὶ καῖμος κι' αὐτὸ, πού μᾶς πεθαίνει.

Καὶ συλλογιζομαι, ἀδελφὴ, τίς αὐροφιλημένες, Τὴς ῥόδινες, κι' ἡλιόχαρες, μικρὰς ἀκρογιάλιες, Πού θὰ βογγοῦν παντέρημες, τίς νεραϊδοσπηλιές Μὲσ' στὰ θαλασσοβράχια τους, τίς κυματοδαρμένες.

Μὰ πὺδ πολὺ δὲ θλίβεσαι, καὶ δὲν πονεῖς γιὰ κείνη. Τοῦ βράχου τὴν δόλοθερμὴν καὶ ὀλόμορφη φωλιά, Πού φεργογίσανε μακριὰ τὰ πρόσχαμα πουλιά, Καὶ ῥημαγμένη, κι' ὀρφανή, θὲ νάχῃ ἀπομείνῃ;

Μὴν κλαῖς, γλυκεῖά μου, τὴ φωλιά, μὴν κλαῖς γιὰ τὰ λουλούδια, ὅ' ἀνδισθῇ, ὅτι ῥήμαξε τ' ἀγέρι τοῦ χειμῶνα. Θὲ ν' ἀκουστοῦνε ἀηδονιοῦ σ' ὀλάνθιστο λευκῶνα, Τὴν πλουτοδότρα ἀνοίξῃ, ὀλόγλυκα τραγουδία.

Καὶ θὰ γυρίσουν τὰ πουλιά καὶ θάρθουν ἀπ' τὰ ξένα, Θὲ νὰ γελᾷ ὅπως καὶ πρὶν, τοῦ βράχου τὴ φωλιά, Θὰ λάμψῃ ἡ κρινόσπαρτη καὶ πάλι ἀκρογιάλι καὶ πάλι ἀνοίξουν στὸ πέλαγος πανάκια φτερωμένα...

Χιλιακριβὴ μου, κλάψε σὺ γιὰ τὴ φωλιά τὴν ἄλλη, Πού σὰν σκληρὸ τὴ ῥήμαξε τῆς συμφορᾶς τὸ χέρι, Ἐὰν δὲν τὴ γλυκοφιλᾷ τῆς ἀνοίξῃς τ' ἀγέρι, καὶ φεύγουν τὰ τρελλὰ πουλιά μπρὸς στὴν ἀνεμοζάλη.

Κλάψε γιὰ τὴν ἀνθρώπινη καρδιά! Κλάψε γιὰ κείνη, Ὅταν χεῖματι καταχθὰ ἀπλώνει καὶ τὴν πνίγει. Ἀνοίξῃ μὲσ' στὰ πέπλα τῆς, δὲν τὴν ξανατλίξει,

Δὲν περιμένει πιά τὸ φῶς, χαρὰ, οὕτε γαλήνη.

Κυρὰ τῆς Θάλασσας

Η ΕΞΟΔΟΣ

Ἀφάνταστη εἶναι ἡ χαρὰ πού νοιώθουν οἱ ἐσωτερικὲς τὴν ἡμέρα τῆς ἐξόδου τῶν.

Μὰ δὲν ἔχουν κι' ἄδικο.

Ἦρθε, ἔφτασε! Αὐτὴν τὴν Κυριακὴ ἔχομε ἔξοδο! Φωνάζομε ὅλες γιομάτες τρελλὴ χαρὰ. Θὰ βγοῦμε ἔξω ὕστερα ἀπὸ ἕνα μὴν κλείσιμο ἔδω μέσ' τὴ ὥρα! Ἀπὸ βραδὺς ἀκόμα ἐτοιμαζόμαστε, κάνοντας τὰ σχέδια τοῦ αὐριανοῦ προγράμματος:

Ἐγὼ θὰ πάω στὸ σινεμά, φωνάζει ἡ μιά. Ἐγὼ στὸ ἀπρεμιετὶ τῆς ἐξαδέλφης μου, λέει ἡ ἄλλη. Κι' ἐγὼ ἂς μὴ διασκεδάσω πουθενά — φωνάζει ἡ τρίτη — φτάνει πού θὰ βγῶ ἔξω ἀπ' αὐτὴν τὴ φυλακὴ καὶ θὰ νοιώσω λεύτερο τὸν ἐαυτὸ μου μὴ ὀλάνθη μέρη. Ἐξοχα! μοῦμ' ἡ συμπληρώνουμε ὅλες μὲ μιά φωνή. Καὶ βλέπετε πρῶτ-πρῶτὴ τὴν Κυριακὴ τῆς ἐξόδου μας ντυμένες ὅλες, ἐτοιμες γιὰ ἔξω, μὲ τὰ καπέλλα μας, νὰ καθόμαστε στὸ Ἀναπαυτήριο περιμένοντας νὰκούσουμε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἐπιστάτη τὸ νομὰ μὲς γιὰ νὰ φύγουμε. Σὲ καθε χτύπημα τοῦ κουνδουνοῦ ἀναστατωνόμαστε ὅλες φωνάζοντας ἄχ! θάνατ' ὁ θεὸς μου! ὄχι, ἡ ἐξαδέλφη μου! τί λὲς καλὲ; αὐτὸ χτύπημα εἶναι τῆς γιαιγιάς μου! τὸ γνωρίζω. Γεῖα σας κορίτσια! φεύγω. — Καλὴ διασκέδαση!

Μὰ κανένας δὲν φαίνεται ἀκόμα. Ἀάθος ἀκούστηκε τὸ χτύπημα. Κοίμα στίς χαρὲς μας! Κι' ὅσο πάλι περνᾷ ἡ ὥρα καὶ ἄργεῖ νὰ φανῇ οὗτος ὁ εὐλογημένος ἐπιστάτης, τόσο ἀλλάζει ἡ ὄψη μας, καὶ παράπονα, γοῖνες βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα μας ἐναντίον τῶν κηδεμόνων. Καὶ τί, ἀσχημα κάνουμε; Ψέμματα εἶναι; Ἡ ὥρα περνᾷ! κάνουμε τὸ δικαίό μας, τὴν ἐξοδὸ μας!!!

Δυσέγγετη Χαρὰ

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

Δυσέγγετη Χαρὰ

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ·Ι·

φι, συλλογιζόμενοι ὅτι μὲ τὴ δουλειὰ θὰ κερδίσουν τὸ γλυκὸ ψωμί γιὰ τὰ παιδιά τους.

Ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου, θαυμάζοντας τὴν ὥρα φῶς, πού ἦταν σπαρμένη μὲ μυρομένη λουλούδια, καὶ ἀκούγα τὴ μελωδικὴ φωνὴ τῶν πουλιῶν, πού εὐχαριστοῦσαν τὸν Πλάστη γιὰ τὴν τόσο ὥρα φῶς.

Σὲ λίγο, κουρασμένος, κάθησα κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Ἐβγάλα τὴ «Διάπλασι» ἀπὸ τὴν τσέπη μου καὶ βυθίστηκα στὸ διάβασμα, ἀκούγοντας τὴ γλυκεῖα φωνὴ τῶν πουλιῶν. Ὅταν τέλειωσα, ἦταν κιόλας μεσημέρι, καὶ πῆρα τὸ δρόμο γιὰ νὰ γυρίσω.

Σημαία τῆς Δευτερίως

ΔΥΣΙΣ

Βρισκόμαστε στὴν ἀκρογιάλια. Ὁ ἥλιος γέρνει πῶς ἀπὸ τὰ νησάκια πού φαίνονται στὸ βάθος τῆς γαλάζιας θάλασσας. Τριγύρω τὸ κῆμα δὲ σαλεύει. Στὸν οὐρανὸ χύνεται ἕνα ὥραιο τριανταφυλλὶ χρώμα, ἐνῶ ὁ πύρινος δίσκος κλίνει σιγὰ σιγὰ πρὸς τὴν δύση του.

Ἀφήσαμε τὴν ἀκρογιάλια καὶ ἀνεβήκαμε σ' ἕνα λόφο. Στὴν κορυφὴ του εἶναι τὸ ἐκκλησιὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὁ παπὰς τοῦ χωριοῦ μὲ δυὸ ἄλλους γέροντες κάθονται ἀπ' ἔξω σὲ μιά πέτρα περιμένοντας τοὺς χωριανούς γιὰ τὸν ἑσπερινόν.

Κάτω στὸ δρόμο φαίνεται ἕνας ἄνθρωπος πού πηγαίνει ἀργὰ πρὸς τὸ χωριό. Εἶναι κουρασμένος ἀπ' τὴ δουλειὰ τῆς ἡμέρας.

Τὰ πουλιά τρέχουν στίς φωλιές τους γιὰ νὰ ἡσυχάσουν.

Οἱ θαμνοὶ καπνοὶ τῶν σπιτιῶν τοῦ χωριοῦ ἀνεβαίνουν σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὅλα τὰ γύρω ἡσυχάζουν ἀπὸ τὸν κόπο. Μόνο τὸ κῆμα, τώρα πού ὁ ἥλιος ἔδωσε καὶ τὸ ἀεράκι φυσᾷ, σαλεύει γιὰ νὰ πῇ κάποιο νανούρισμα στὴ γαληνὴν φύσιν.

Τρεῖς κελινός

ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΧΑΜΟΜΗΛΑΚΙ

Μόλις ἡ πρώτη ἡλιαχτίδα ἔπεσε πάνω του, τὸ χαμομήλακι ξύπνησε κι' ἀπλῶς χαρούμενο τὰ φυλλαράκια του στὴ γλυκεῖα ζέση τοῦ ἡλίου καὶ τάφησε νὰ τρεμουλιάσουν στὸ πέραςμα τῆς δροσερῆς πρωῒνης αἰθρας. Γιὰ λίγη ὥρα ἔμεινε σὰν ἐκστατικὸ ἀπὸ τὴν εὐτυχία πού ἐνοιῶθε τὸ ἡσυχὸ ἐκεῖνο πρωῒνόν. Παντοῦ ἦταν εἶδα τὸν ἥλιο, σκέφθηκε πὼς ἐπειδὴ δὲν εἴχαμε σχολοῖ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, μποροῦσα νὰ κάνο ἕναν περίπατο.

Μετά τὸ πρόγευμά μου βγῆκα. Ὁ ἥλιος φώτιζε ὅλη τὴν πόλη. Τράβηξα γιὰ τὸ Ζάππειο, πού ἦταν ἀκόμα σχεδὸν ἔρημο. Περίπατος λίγο καὶ βρέθηκα στὴ Λεωφόρο Κηφισοῦς. Ἐφτασα στὸ τέμα καὶ προχώρησα πρὸς τὴν ἐξοχὴ. Ὁ ἥλιος ζέσταινε τὰ πάντα. Τὰ χωράφια ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη ἀπλώνονταν ἡσυχὰ καὶ ζεστά. Οἱ χωρικοὶ δούλευαν μὲ κέ-

ἔφτανε, ἡ λύπη του, νὰ μὴ ἀχτίδα πού ἔπεφτε στὴ χρυσὴ καρδιά του καὶ πού εἶχε, φαίνεται, ὁρεξὴ γιὰ φλυαρία, ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται: «Τὸ πρῶτο πράγμα πού ἀπάντησα σήμερον μὲς ἔφτανε σ' αὐτὸ τὸν κῆπο, ἦταν ἕνα μισανοιγμένο ἀπὸ χτές τριαντάφυλλο, πού στὸ φύλλμά μου ἀνοίξε ὀλότελα. Μὰ ἄλλο πού στὸ λέω ἐγὼ καὶ ἄλλο νὰ τὸ βλεπες τί θαυμάσιο πού ἦταν, καθὼς κουνιόταν ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ στὸ λεπτὸ του μίσχο. Πὼς τὰ καμάρωνε ἡ τριανταφυλλιά! Μὰ κι' ἡ κνὸς τοῦ ἀπ' τὸ παράθυρο δὲ χόρταινε νὰ τὸ βλέπῃ.»

Τὸ χαμομήλι ἔσκυψε τὸ κεφάλάκι του, θὲς ἀπὸ λύπη, θὲς γιὰ νὰ ψιθυρίσῃ στὴ μάννα του: Βλέπεις, μαννοῦλα μου, τί περιφρονημένο ποῦμαι; πὲς ἕνα παραμυθὸ χάρισμα πού νάχω κι' ἐγώ.

«Ὑστερα, ἐξακολούθησε ἡ ἀχτίδα, γλυττήρησα ἀπ' τ' ἀνοι

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Γεννήθηκα στη στάνη, ένα μυρωμένο δειλινό του Μαγίου—γι' αυτό κι' όταν με βάφτισαν, μούδωσαν τ' όνομα Μαγιοῦλα. Μεγάλωσα κει μέσα σχεδόν μονάχη μου. 'Η μάνα μου είχε τις δουλειές της και μ' άφινε να παίζω στο δροσερό χορτάρι. 'Ο πατέρας μου—τοξείλικας ξακουστός—έφευγε πρωί-πρωί με να πρόβατα για τή βοσκή. Μόνη μου συντροφιά είχα το μικρό μου σκυλάκι, τὸ Μούρο, που τ' άγόρασε ὁ πατέρας μου για νά μου φυλάγῃ τὰ πρόβατα ἀνὰ γινόμενον βοσκοπούλα. Αὐτὰ μὲν τάλεγε ἡ μάνα μου, ὅταν ἔγινε δέκα χρονῶν.

Μιά πὺν δὲν ἔχουμε ἀγόρι. Ἐίχε γεννηθεῖ ἀκόμα ὁ ἀφός μου—θὰ βόσκησ' ἐσὺ τὰ πρόβατα τοῦ πατέρα σου, ὅταν δὲν θὰ μπορῇ πιά αὐτός.

Με εἶχαν λοιπὸν προορίσει γὰρ βοσκοπούλα. Νὰ σὰς πὺν τὴν ἀλήθεια, δὲν δυσαρεστήθηκα. 'Ηθελα νὰ γίνω παιδί τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς φύσης. Ἀπὸ δώδεκα χρονῶν, ἄρχισαν νὰ μὲ δίνουν λίγα πρόβατα νὰ βγάξω στὴ βοσκή, καὶ τώρα πὺν μεγάλωσα, ὁδηγῶ ἕνα κοπάδι ἀπὸ 200 πρόβατα πὺν μὲ τὰ φυλάγουν τρία μαντρόσκυλα.

'Η ζωὴ μου εἶναι ἀπλὴ κι' ἡσυχία, πᾶν στὰ βουνὰ καὶ στὶς χαράδες, στὴ στάνη καὶ στὸ θυμάρι. Τὸ χειμῶνα πὺν, ὅπως ξέρετε, τὸ κρὺ δὲν μᾶς ἀφήνει στὴ ζωὴ τοῦ βουνοῦ, κατεβαίνουμε ὅλοι στὴν πεδιάδα, καὶ τὸ καλοκαίρι πάλι στὰ ψηλῶματα.

Αὐτὴ ἡ ἐποχὴ με τελλοῖται. Μ' ἀρεσε νὰ καθομαι σ' ἕναν ψηλὸ βράχο, κάτω ἀπ' ἕνα ἰσκιωμένο δέντρο, καὶ παίζοντας τὴ φλογέρα μου, νὰ πλέκω ὄνειρα, ὄνειρα ὁμοῦ ἀπραγματοποιήτα γιὰ μιὰ ταπεινὴ.

Ρωμαντικὴ Βοσκοπούλα

ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ

'Ανοίξη στὴ φύση, ἀνοίξη στὶς καρδιές, Τόμοφο παλληκάρι, μὲ τὰ πυκνὰ μαῦρα μαλλιά, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὰ χέρια του, κοιτάζει τὸ μαῦρο γυάλινο ποτήρι πὺν βρίσκεται μπροστά του. Ποιὸς τὸ βάλει ἐκεῖ; Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Θυμάται μόνον μιὰ φωνὴ πὺν ἀντήχησε στ' αὐτιά του:

— Πρέπει νὰ τὸ πιῇς ὡς κάτω. Γέλασε τὸ παλληκάρι γιὰ τ' ἦταν νέο καὶ μὲ τὴν αἰσιοδοξία τῆς ἡλικίας νόμισε πὺς θάταν εὐκόλο. Πλάνη! 'Όταν ἡ πρώτη σταγόνα ἀκούμπησε στὰ χεῖλῃ του, ἄφησε ἀμέσως κάτω τὸ μαῦρο ποτήρι. Τί μικρὸ πὺν ἦταν. Κι' ὁ νέος εἶπε:

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιῶ.

Μὰ ἡ φωνὴ ἀμείλιχῃ ἀντήχησε πάλι στ' αὐτιά του:

— Πρέπει νὰ τὸ πιῇς ὡς κάτω.

Καλοκαίρι στὴ φύση, καλοκαίρι στὶς καρδιές. Καὶ τ' ὦρα τοῦ παλληκάρι, μὲ τὸ κεφάλι μέσα

στὰ χέρια, κοιτάζει πάντα τὸ μαῦρο γυάλινο ποτήρι πὺν εἶναι μπροστά του ἀκουμπισμένο. 'Έχει μὲν φθάσει τὸ μισό. Μέρους τῶρα πίνει σταγόνα—σταγόνα τὸ περιεχόμενο του. Μὰ εἶναι τόσο μικρὸ!

* Ὅμως ὁ νέος δὲν ἀπελπίζεται. Τὸ αἶμα βράζει μέσα του κι' εἶναι γεμάτος δύναμη. Κι' ἐξακολουθεῖ νὰ πίνει σταγόνα-σταγόνα τὸ περιεχόμενο τοῦ μαῦρου ποτηριοῦ.

Χειμῶνας. Χιόνια στὴ φύση, χιόνια στὰ μαλλιά, χιόνια στὶς καρδιές.

Καὶ μιὰ μέρα τὸ ποτήρι ἐφθάσε ὡς κάτω. Δὲν ὑπῆρχε παρὰ μιὰ σταγόνα μέσα σ' αὐτό. Μὰ τὸμοφο παλληκάρι εἶχε γεράσει πιά. Τὸ χιόνι εἶχε πέσει ἀφθονο πᾶν στὰ μαλλιά του κι' εἶχε φθάσει ὡς τὴν νεανική του καρδιά.

Τὴ μέρα κείνη πῆρε ὅπως πάντα τὸ μαῦρο ποτήρι καὶ τόφερε στὰ χεῖλῃ του. Τὸ μικρὸ ὑγρὸ χύθηκε στὸ στόμα του. Καὶ τότε ἀκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ:

— Τώρα ἔχεις λυτρωθεῖ.

Μὰ ἐκείνος κούνησε μὲ πίκρα τὸ χιονισμένο του κεφάλι:

— Τί νὰ τὴν κάνω τὴν ἀπολύτρωση, εἶπε, τώρα πὺν ἡ καρδιά μου ἔχει παγώσει πιά;

Καὶ δὺο δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια του, τὰ σβυσμένα, μέσα στὸ μαῦρο γυάλινο ποτήρι.

Συλφίς

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΜΠΑΜΠΑ

Μπαμπά μου χρυσέ, Δὲ θὰ μπορέσῃ κανένας νὰ σοῦ ἐκφράσῃ τὴ λύπη μου πὺν ἔφυγες.

* Ὃταν ἔφυγες, μὲ φάνηκε ὅτι κατ' ἔφυγε ἀπὸ μέσα μου.

Ὃταν ἔφυγε τὸ τραῖνο μακρὺ καὶ δὲν σὲ ἔβλεπα πιά, ἦθελα νὰ κλάψω, νὰ κλάψω δυνατὰ καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κρατηθῶ.

Καὶ τώρα πὺν σοῦ γράφω, μὲ ἔρχεται νὰ κλαίω.

Χθὲς τὸ βράδυ πάλι πὺν πῆγαμε νὰ κοιμηθούμε καὶ θυμήθηκα πὺν σοῦ κρατοῦσα τὸ χεῖρ, ἄρχισα νὰ κλαίω πάλι.

Ἡ ζωὴ μας μᾶς φαίνεται τώρα ἀνοστή.

* Ἐφυγες καὶ μαζί σου μᾶς πῆρες τὴ χαρὰ μας.

Τὸ γέλιο ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι μας, δὲν ἔχουμε τώρα κανένα νὰ μᾶς κἀνὴ νὰ γελάμε.

Ἐφυγαν τώρα ὅλα.

Πρέπει νὰ περιμένουμε, νὰ περιμένουμε ὥς ὅτου πάλι ἐρθῇς.

Μὲ πᾶρα πολλὰ θεομὰ φιλιὰ ὁ Κωστήκης σου

(Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν) Ἰάσων

ΜΙΑ ΜΠΟΡΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ

Κανένας μᾶς δὲν ἔνοιωσε πὺς ἔσπασε ἔτσι ξαφνικὰ ἐκεῖν' ἡ φρουρούνα. ἦταν κατὰ τ' ἀνεπάντεχο. Ὁ οὐρανὸς καταγάλανος ἄφινε νὰ φαίνεται μ' ὅλη του τὴ λαμπρότητα ἕνας ἥλιος, πὺν ἀκόρπιζε ζωὴ καὶ δύναμη σὲ ποντὰ καὶ λουλούδια, σὲ ἀνθρώ-

πους καὶ ζῶα. Χαρὰ Θεοῦ! Κι' ὁμοῦ ἡ φρουρούνα ἔσπασε. Νᾶταν τάχα πὺν ἕνα μικρὸ συννεφάκι πᾶς ἀπ' τὸ βουνὸ κοιτάζε τὴν ἀλάμικα; Μὰ ἦταν τόσο μικρὸ, Θεὲ μου...

(Κι' ὁμοῦ ἀπὸ κατὰ τέτοια μικροσύνη νὰ φοβᾶται κανένας εἶναι ἄξια νὰ κάμουν τὸ μεγαλύτερο κακό.)

Μὲ τὸ πρῶτο μπουμπουνητὸ καὶ τὶς πρῶτες στάλες, ἕνα τοσοῦτο παιδάκι ξεχύθηκε τρεχάτο ἀπ' τὸ λόφο, γιὰ νὰ κρυφτεῖ καὶ κοντὰ στὸν παλιὸν ἀχυρῶνα.

* Ἐμοιάζαν ἀρνάκια πὺν μυρίστηκαν κίνδυνον.

Καὶ σὰν ἔφτασαν κάτω ἀπ' τὴν μισογειμένη σκεπὴ, σμουλῶχτηκαν τὸνα κοντὰ στ' ἄλλο, καὶ χωρὶς μιλιὰ κι' ἀνασασμὸ ἔκαναν κάπου-κάπου τὸ σταυρὸ τους σὰν ἀστράφτε καὶ σιεύταν ἡ γῆ.

Μὲς στὴν ἀδιάκοπη βορρὴ δὲν ἀκούγονταν πιά τίποτα. Κάπου-κάπου μονάχα ἐρχόταν ἀπ' τὸ μαχαλὰ σβυσμένο χουγιατό. Ποιὸς ἔξερε ἂν δὲν ἦταν κάποια μαννούλα, πὺν φώναζε τ' ἀγαπημένο της παιδί!.. Ἀσφαλῶς μάννα θάταν!

Εἶχαν μείνει μὲ τὰ χερὰκια σταυρωμένα καὶ μὲ τὰ μάτια ὁγὰ κι' ἀκίνητα. Ἡ Τοῦλα μὲ τὸ «φακιδί με τίς πούλιες» καὶ τ' ἀνασκουμπισμένα μαντίκια, ἦταν ὡς «Κερά-κουμπάρα» στὸ σπῆτι πὺν ἔχτισε ὁ Λάκης, ὁ γιὸς τοῦ μαραγκοῦ.

(Ἀλήθεια, τί νὰ γίνεται τὸ σπιτάκι τους τώρα, μ' αὐτὴ τὴ χιλασιά;)

Ὁ Τένης, γιὸς ἀξιωματικοῦ, εἶχε μιὰ χαλασμένη τρομπέτα, καὶ καθὼς φορεῖ μὴν ἀλυσίδα ἀπὸ κομπιὰ κι' ἕνα παλιὸ καπέλλο—τὸ πᾶν του, φάνταζε μὰ τὴν ἀλήθεια γιὰ «ἀρχηγός» τοῦ στρατοῦ. Τὸ παιδί τοῦ ψωμῆ εἶχε φούργο (μάζευαν δηλ. τὸ χῶμα, τὸ ζύμωσαν, τὸ ἔβαζαν στὸ φούργο κι' ἔβγαζαν ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ στρογγυλές πέτρες γιὰ καρβέλια.) Εἶχαν καὶ κηπούς ἀλήθεια περιφρουρούμενους μὲ μικροὺς λείους. Καὶ τί... δὲν εἶχαν. (Τί νὰ γίνονται ἀλήθεια τώρα ὅλα αὐτά;)

Σὲ μὴν ὦρα φάνηκε τὸ ζωάρι τῆς Παναγίας—αὐτὸ θὰ πῇ πὺς ἡ βορρὴ θὰ καταλαγιάσῃ. Κι' ἀλήθεια, ὁ ἥλιος φάνηκε πῶς λαμπρός, τὰ πουλιά τραγουδοῦνε, ἡ γῆ ἀκνίζει, τὰ λουλούδια σταξοβολοῦν μαργαριτάρια, στὸν οὐρανὸ πᾶστρα, στὴ γῆ γιορτάσι.

* Ὃλα πῆραν τὸν κανονικὸ τους ρυθμὸ.

Ὅμως ἀπ' τὸ νοικοκυριὸ τῆς Τοῦλας δὲν εἶχε ἀπομείνει τίποτα. Ὃλα τὰ πῆρε τὸ νερὸ στὸ διάβα του, καὶ χρειάστηκαν καινούργιοι κόπο, τρεξίματα, φωνές, γιὰ νὰ γίνῃ ὅτι ἀφάνισε ἡ μπόρα. Τὰ παιδιὰ ἔδειξαν μιὰ μεγάλη ἀντοχή. Τὸ βουνάλακι εἶχε πάρει τὴν πρωτογενὴ του ὀψη—οἱ ἴδιοι φωνές, τὰ ἴδια τρεξίματα, τὰ ἴδια νοικοκυριά ματὰ τὴν λαμπρότητα ἕνας ἥλιος, πὺν ἀκόρπιζε ζωὴ καὶ δύναμη σὲ ποντὰ καὶ λουλούδια, σὲ ἀνθρώ-

πους. Ὃλοι δούλευαν, κι' αὐτὸς ὁ Τένης, ὁ ἀρχηγός, κοιβαίει πέτρες.

— Καλὲ Θεέ, σὺ πὺν ἀγαπᾷς ὁμοῖα ὅλα τὰ παιδάκια τοῦ κόσμου, δῶσε νὰ μὴ χάσουν τὸ θάρος καὶ τὴν ἀντοχή τους καὶ στὶς μπόρες τῆς Ζωῆς.

Σκαρβαῖος

✠✠

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Κάποτε ἕνας στρατιώτης πήγαινε μὲ ἀδεια σπῆτι του, καὶ συντομῶτα, περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χωράφια, ὅταν διέκρινε, κοντὰ σὲ μιὰ καλύβια, ἕνα σκύλο πὺν προσπαθοῦσε νὰ σπᾶσῃ τὴν ἀλυσίδα του γιὰ νὰ τὸν δαγκώσῃ. Τέλος ἡ ἀλυσίδα ἔσπασε καὶ ὁ σκύλος ὄρμησε κατ' ἐπάνω του. Αὐτὸς χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ πυροβόλησε μὲ ὅλη του τὴν ψυχραιμία καὶ τὸν σκότωσε. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ κύριος τοῦ σκύλου ἔφερε τὸν στρατιώτη στὸ δικαστήριον. Ἐκεῖ ὁ δικαστὴς τὸν ρώτησε γιὰ τὴν ἐπιδρομήν νὰ σκοτώσῃ τὸ σκύλῃ, ἐνῶ μπορούσε νὰ τὸ κτυπήσῃ, μόνον μὲ τὸν ὑποκόπανο.

— Ἐστὶ θὰ ἔκανα, ἀπάντησε ὁ στρατιώτης, ἐὰν καὶ τὸ σκύλῃ ἐρχόταν καταπάνω μου μὲ τὴν οὐρὰ του!..

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικόν)

Ἰουδὴθ

✠✠

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπέμπης ἔφαγε γλυκὸ κρυφά. Σανάκλεισε τὸ μπουφὸ προσεχτικὰ καὶ γιὰ νὰ εἶναι ἀγνοῦρος πὺς θὰ τὸν ἐνοχοποιήσουν, εἰδοποιεῖ τὴ μαμμὰ του προκαταβολικά:

— Μαμμὰ, τὸ γλυκὸ πὺν λείπει, τόφαγε ὁ ποντικὸς.

Ντῖνος Ἀγγερίτης

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1930), ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 37 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἑκαστος ἀραφὸς δρχ. 80 καὶ ραμμένους δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929 καὶ 1930 τιμῶνται ἑκαστος ἀραφὸς δρχ. 110 καὶ ραμμένους δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἀραφὸς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. 23 εἰς ἀραφὸς εἰς ραμμένους.

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐρυπιδίου, τὴν 16 Ἀπριλίου 1931

ΣΗΜΕΡΑ ἔλαβα εἰδήσεις ἀπὸ... τὸν Ἀνανία. Πλησιάζει, λέει, νὰ τελειώσῃ τὴν Κυριακή. Ἄλλ' αὕτῃ τὴν φορὰ, λέει, οἱ ἀπαντήσεις εἶναι τόσο λίγες—σχετικῶς πάντα—ὥστε φοβᾶται, ὅχι πᾶς μὴ γίνῃ, παρὰ μὴν ἔγινε κιόλα κανένα ἐπιστόδιον πὺν δὲν τὸ πῆρε ἀκόμα χαμπάρι. Γιὰ, νὰ ἱδοῦμε...

Ἡ «Ἀθλητικὴ καὶ Λογοτεχνικὴ Νεότης», ἕνας Σύλλογος πὺν ἔχει καὶ κάμποσα Διαπλάστικα, κἀνὴ ἀθρὶο μιὰ γιορτὴ στὴν «Ἐταιρεία τῶν Φιλῶν τοῦ Ἀποῦ». Θὰ γιορτῇ ὁ «Βασιλεὺς τῆς Πέγας» τοῦ Τσοκοπούλου καὶ ἡ ἀπαρχαλὸν μονόλογος, ποιήματα κτλ. Γενικὴ εἰσοδος δρχ. 10.

Σαπουνόφουσα, σοῦ χρωστῶ μιὰ ἱκανοποίησιν: Μὲ ἔγραψες κάποτε ὅτι δὲν ἄριθμὸν 81 Ἀεζιγραφῶς τοῦ σου φυλλάδιον, ἂν καὶ φέρε τὴν ὑπογραφήν **Κυρά-Φροσύνη**, εἰναι δικὸς σου. Σοῦ ἀπῆντησα σὲ 13ο φυλλάδιον ὅτι δὲν θυμῶμαι καὶ θὰ ρωτοῦσα γι' αὐτὸ τὴν **Κυρά-Φροσύνην**. Ἀλλὰ κι' αὕτῃ μὲν ἔγραψες ὅτι δὲν θυμῶμαι, γιὰ εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗτοῦ ἔστειλε τὴν Συλλογὴν τῆς. Δὲν ἔμενε παρὰ νὰ κοιτάξῃς ἐγὼ. Σήμερα λοιπὸν πὺν ἡ Συλλογὴ τῆς **Κυρά-Φροσύνης** ἦλθε πάλι στὰ χέρια μου, κοίταξ' καὶ εἶδα ὅτι ὁ Ἀεζιγραφὸς ἐκείνος δὲν ὑπάρχει σ' αὕτην. Ἄρα εἶναι δικὸς σου, καὶ κατὰ λάθος δημοσιεύθηκε μὲ ἄλλῃ ὑπογραφήν. Περὶ γοῦ ὁμοῦ πὺς ἔγινε τέτοιο λάθος! Μήπως, ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα τῶν γραμμῶν, ὡς χαρακτηρισμὸν, ἐνῶ εἶχα στὰ χέρια μου τὴν Συλλογὴν σου, ἐνόμισα πὺς ἦταν ἡ Συλλογὴ τῆς **Κυρά-Φροσύνης**; ἴσως.

Μιὰ θλιβερώτατη εἰδησις: Ὁ **Τζῶν Γ. Ζερόβος**, τὸ παλιὸ μου **Μαγεμένο Βασιλόπουλο**, ὁ χθεσινὸς **Ἀγρίων Φωτοϊσκιος**, δὲν ὑπάρχει πιά στὴ ζωὴ. Πρὶν κλείσῃ τὰ 19 του χρόνια, πᾶν στὴν ὥραια του ἀνθησιν, τὸν κάλεσε κοντὰ τοῦ ἑθεός... Μοῦ τὸ γράφε σήμερα σ' ἕνα θαυροῦστο γράμμα ἡ ἀδελφὴ του **Θεμελίνα**, πὺν τῆς στέλνω τὰ πῶς βαθιά μου συλλυπητήρια, καθὼς καὶ σ' ὅλη τὴν οἰκογένειαν. Ὃσο γιὰ τὸ πῶς τὸν σκότωσε τὸ θάνατό του πὺν μὲν ἔσωκε, καὶ αὐτὸ πολὺ ἄριστον, θὰ τὸ δημοσιεύσω μὲ τάρχη καὶ πὺν ἔχει ἀπὸ κάτω, καὶ μὲ τὴν φωτογραφία του, πὺν μὲν τὴν εἶχε στείλει ὡς βραβεῖον, ἀλλὰ—ἀλοῖμονο!—δὲν πρόφτασε νὰ τὴν ἱδῇ δημοσιεύσῃ...

Ἡ **Μεγάλη Ἑλλάς** εὐχαριστεῖ τὸν **Νάρκισσο** πὺν ἔγραψε ὅτι εἶναι ἑλλειψὴ ἡ ἀπουσία τῆς ἀπὸ τὴν στήλῃ τῶν Ἀσκήσεων ἀλλὰ ὑπάρχουν, λέει, τόσοι ἄλλοι καλοὶ συνθέτες—ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κι' ὁ **Νάρκισσος**—πὺν ἡ ἑλλειψὴ τῆς μόνο αὐτῇ τὴν ἰδίαν γίνεταί αἰσθητή. Γιὰ τὴν συνθήσιν νὰ βλέπῃ τὸσον καιρὸ τὸνομα τῆς στήλῃς ἐκείνης καὶ λυπάται πὺν δὲν τὸ βλέπει τώρα πιά. Ἀλλὰ ὡς πότε θάμειν; Ἐπρεπὲς, λέει, νὰ κἀμὴ τόπο τοὺς νεο-

σὺλλεκτους. Ἡ ἰδία μὲν γράφει τίς ἐπισημοῦς τῆς ἀπὸ τὴν γνωριμία τῆς **Μιμόδας** πὺν, περαστικὴ ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς, τὴν ἔκαμε νὰ θυμῇ τὸ ρητὸ «οἷα ἡ μορφή τοιαύτη καὶ ἡ ψυχὴ». Ἀλήθεια, αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐφαρμόζεται κατὰ γράμμα στὴν **Μιμόδα**, δὲν θὰ πῇ ὅμως ὅτι μιὰ ὥραια ψυχὴ ἀνταποκρίνεται πάντα πρὸς μιὰ μορφή «ὥραια» ὥπως ἐννοοῦμε συνήθως τὴ λέξιν. Γιὰ τὸ ὑπάρχουν καὶ μορφές, πὺν χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν καθυπὸ λεγόμενη ὁμορφίαν, ἐκφράζοντες ὁμοῦ μεγάλες χάρες, μεγάλα προτερήματα τοῦ καὶ καρδιάς, καὶ δείχνουν ἔτσι μιὰ ὥραια ψυχὴ. Ἐμαθα καὶ κατὰ ἄλλο: Ὃταν ἡ **Μεγάλη Ἑλλάς** ἦταν μικρὴ Διαπλάστικα, ἔμενε ἐδῶ, κοντὰ μου, στὴν ὁδὸν Ἀγίου Δημητρίου—φαντασθῆτε—περνοῦσε καθεμέρα ἀπὸ ἐξ ἀπ' τὸ γραφετο μου, καὶ ὁμοῦ πὺν δὲν πῆρε τὸ θάρρος νὰ πῇ τὴν γνώρισον. Τί κρῖμα!—Τὰ διηγήματα τοῦ Ἀνατὸλ Φράνκ «Τὰ παιδιὰ μας» τὰ δημοσιεύσα διὰ, ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ πὺν εἶχα δημοσιεύσει ἀλλοτε. Ὃ τὸμος δὲν ἔχει ἄλλα. Ὃ Διαγωνισμὸς τοῦ Κοντὰ δὲν εἶναι φάρσα. Πραγματικῶς, ἕνας Ἀμερικανός, φίλος τῆς φωτογραφικῆς, διέθεσε 10,000,000 γιὰ ἕνα παγκόσμιο Φωτογραφικὸ Διαγωνισμὸ, πὺν τὸν ἀνέθεσε στὴν Ἐταιρεία Κοντὰ. Ὃ κ, Ἐσενόπουλος εἶναι μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς πὺν θὰ κρίνῃ τίς φωτογραφίες τῆς Ἑλλάδος. Κι' οἱ καλότερες ἀπ' αὐτὰς θὰ σταλοῦν ἐξω, νὰ συναγωνισθῶν μὲ τίς καλύτερες τῶν ἄλλων Κρατῶν.

Ἐλαβα τὸ πρῶτο καὶ τὸ δεῦτερο φυλλάδιον τῆς «Προόδου», ἐνὸς μικροῦ, δεκαπενθήμερου «μαθητικῶς» περιοδικῶ, πὺν γίνεταί στὸς Μολάους. Ἰσχυθῆναι συντάκτης ὁ μαθητὴς τῆς **Τάξεως Παν. Τέσσερης**. Ἀλλὰ γράφουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Βρίσκω μέσα μιὰ βιογραφίαν τοῦ Βαλκωρίτη, ποιήματα καὶ ἄρθρα πατριωτικά, σχολικὴ κίνησις, σχολικὴς ἐκδρομὴς, διαγωνισμοὺς κτλ. Τὸ μικρὸ αὐτὸ περιοδικόν, στὸν κύκλο του, ἐκπληρώνει ἕναν προορισμὸν, καὶ μακάρι καὶ θυμῶμαι νὰ τὸ δικὸ του.

Ἡ **Ἐρείκη**, ἀπὸ πέρα πὺν ἔκλεισε τὰ δακτύλῃ τῆς χρόνια, ἔχει τὴν ἐλευθερίαν νὰ διαβάξῃ καὶ ἐβίβλιον, καὶ εἶναι διάδοχος πολλὰ καὶ τοῦ κ. Ἐσενόπουλου. Ἐσχημάτις λοιπὸν τὴν κρίσιν ὅτι ἔπρεπε νᾶταν Ἀκαδημαϊκός, καὶ χάρις πᾶρα πολὺ πὺν ἀναγνώρισε τὴν ἀξίαν αὐτοῦ τοῦ συγγραφέα καὶ ἡ Ἀκαδημία μας. Μὰ καὶ μόνον τῆς Ἐπιστολῆς του νὰ διαβάξῃ κανεῖς—λέει—δὲν χρειάζεται τίποτ' ἄλλο γιὰ νὰ τὸν κρίνῃ... Ἐρεῖ νὰ γράφῃ βιβλία γιὰ μικροὺς, σὰν τὴν **Ἀδελφούλα** μου, καὶ βιβλία γιὰ μεγάλους, πὺν καὶ αὐτὰ τὸ ἴδιο διδάσκουν.—Ποῦ ὁ εὐχαριστεῖ ὁ συγγραφέας, **Ἐρείκη**, καὶ ὁλοπρόθεσμα σοῦ ἔγραψε διὰ λόγια. κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, σὲ τελευταίον τοῦ βιβλίου πὺν ἀρόρασε «Ἀνάμεινα σὲ τρεῖς γυναῖκες»—ἕνα βιβλίον πὺν εἶναι καὶ γιὰ τὴν ἡλικίαν σου.

Κινεζούλα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν. Χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασίν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πὺν προσπαθεῖς τόσο νὰ μεταδώσῃς

Κι' ἐγὼ νομίζω, *Μικρομέγαλη*, ὅτι δὲν εἶδετε μεγάλη λεπτότητα πρὸς τὰ ἐλληνοπούλα, ὁ Γάλλος καθηγητὴς πού εἰσῶσε αὐτὸ τὸ θέμα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα δὲν ἔχει «ἀνάγκη» ἀποδείξεως ὅτι τὸ γαλλικὸ μυθιστόρημα εἶναι, γενικῶς, πρὸς πλοῦσιον, πρὸς ἐξελειγμένον ἀπὸ τὸ ἐλληνικόν, ἀπὸ ἐκεῖνο καλλιεργεῖται τόσοις αἰῶνες κι' ἀπὸ τόσοις συγγραφεῖς, ἐνῶ αὐτὸ δὲν ἔχει παρὰ λίγα χρόνια πού φάνηκε. Ἐπειτα, εἶναι γε- νικός, ὅτι ἀν καὶ νεογέννητο, τὸ ἐλληνικὸ μυθιστόρημα ἔχει σήμε- ρα ἐφάμιλλα τῶν γαλλικῶν. Κι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τονίσω, ὅχι μόνο γιὰ νὰ πῆτε μιὰν ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ δώσετε μὲ τρόπο ἕνα μάθημα στὸν ὅχι πολὺ «ἐγγενῆ Γα- λάττη» καθηγητὴν...

Ἡ *Ἔρση Δρόσου*, πού διάβασε τελευταῖα τοὺς «Τίμιους καὶ Ἀτι- μους» τοῦ κ. Ξενοπούλου, μὴ γρά- φει ὅτι, ὅταν ὁ συγγραφεὺς ρωτή- θηκε ἀπὸ ἕνα δημοσιογράφον «ποῖά ἀπὸ τίς ἡρώιδες τὸν συμπάθει πε- ρισσότερο», ἔπρεπε νὰπαντήσῃ «τὸν Δῆμο Στάθην, αὐτὸν πού ἡ κοινωνία τὸν θεωρεῖ ὅχι ἄξιον κι' ὅμως ἦταν τόσο τίμιος στὸ βάθος». Ἰσως, Ἄλ- λὰ ὁ κ. Ξ. ρωτήθηκε γιὰ ἡρώιδα, κι' εἶπε τὴ Δώρα τοῦ τελευταίου του βιβλίου «Ἀνάμεσα σὲ τρεῖς γυ- ναῖκες». Κι' ἐν ἄλλο χαρακτηριστι- κό: Τώρα μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ, ἡ *Ἔρση Δρόσου* δεχόταν συγχαρη- τήρια, γιὰ τὴν οἱ συγγενεῖς τῆς κι' οἱ φίλοι «ἐξέροντας τὸ μεγάλο ταῦμα σὺ καὶ τὴν ἀγάπην πού τοῦ ἔχει», τὴ συγχαίρονταν σὰ νὰ εἶχε ἐκλε- χθῇ αὐτὴ ἡ κάποιος δικός τῆς. — Γιὰ κείνα πού μετὰ ρωτᾷ, δὲν ἦλθε ἀκόμα ἡ σειρά τους.

Τὸ *Ἀκούριδιο Ρολοῖ*, πού με- θαύριο στὸ Δημοψήφισμα θέλει νὰ ψηφίσῃ «ἐκτιμῶντας», ἐτοιμάζε- ται ἀπὸ τώρα πολὺ εὐνοεῖσθαι. Ἐ- χεῖ λοιπὸν ἕνα τετράδιο, ὅπου κα- ταγράφει καὶ βαθμολογεῖ τὰ κομμά- τια τῆς Σ. Σ. Σ. ἀπὸ, ἐννοεῖται, διαβάσῃ δυὸ-τρὶς φορές τὸ καθένα καὶ σκεφθῇ πολὺ ἀπάνω σ' αὐτά. Πολλὰς φορές, λέγει, ἡ κρίσις κι' ἡ βαθμολογία δὲν εἶναι καθόλου εὐ- κολή· κάνει ὅμως, ὅτι μπορεῖ καὶ ζῆτε τὴ γνῶμὴν μου γι' αὐτὸ πού κάνει. — Ναι, ὁ τρόπος τοῦ εἶναι πολὺ καλός. Ἀπὸ μάλιστα, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀξία τῶν κομματιῶν, θὰ λα- βάνη ὅτι ὅφει καὶ τὸν ἀριθμὸν τους — γιὰ νὰ ἰδῇ δηλ. στὸ τέλος ποῖος δημοσίευσεν τὰ καλύτερα καὶ τὰ πε- ρισσότερα — τὸ τετράδιον εἶναι ἀναγ- καῖον, γιὰ τὸ πού θὰ μπορούσε νὰ τὰ θυμᾶται ὅλα ἀπέξω!

Εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ ὅλα τὰ καλά μου τὰ παιδιὰ, πού μοῦ ἔστει- λαν τόσο ὠραῖες παχαλινὲς κάρτες κι' εὐχές. Καὶ τοῦ χρόνου μὲ ὕγια καὶ χαρὰ!

Ῥακίος Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστει- λαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κι' οἱ ἐ- ξῆς: *Ἰουδὴθ*, *Κάποιος* (πού τὸν συλλυποῦμαι θερμότερα γιὰ τὸ θά- νατο τοῦ καλοῦ του πατέρα), *Ἀστέ- ρω*, *Ἀγνή*, *Ἀφροδίτη τῆς Μή- λου*, *Δαχτάρη τῆς Δευτεριάς*, *Ἡ- ράκλειος Ἀθλος* (πού θὰ εἶδε τὴν ἐγκρίσιν), *Νιότης Ἀδάμας*, *Ἐπι- δόπλεχην Πορφύρα*, *Περίπλο- κὰς*, *Μύρον τῆς Ἀνδρου*, *Χάϊ- δω*, *Ρωμαντικὴ Βοσκοπούλα*,

Μενεξεδένια, *Ἀρχοντοπούλα*, *Γλάρος τοῦ Αἰγαίου*, *Κυρὰ Φρο- σσὴν*, *Ἀνκόφως τῆς Ἀνδρου*, *Σόνια*, *Μαεμαρωμένος Βασιλιάς*, *Γκαγκόης* (μὲ πολὺ ἐξωθωρ μελάνι) *Ἀγγοῦλογιώτατος* (στὸ ἄλλο του θάπαντ' ἴσω στὸ ἐρχόμενο), *Νέ- νος Ἀυγερίτης*, *Τριανταφυλλένιο Δάκρυ*, *Μελλοθάνατος*, *Τζιτζίκι*, *Νικηφόρος Οὐρανὸς καὶ Μουρε- σιώτικη Ἀνεμώνη*. — Ἐξέτελεσα τίς παραγγέλεις τῶν, διεβίβασα τὰ συγχαρητήρια τῶν, τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά τῶν λόγια, ἐσημείωσα μερικὰ σπυδαῖα, καὶ τοὺς παρα- καλῶ νὰ μοῦ ξαναγράψουν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμον δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναδύεται, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὁρ. 10. — Τὰ ἐγκρίνονται ἡ & νανουμένα ἄρχουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1931. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνέλκουν ἐξ ἀόριστα καὶ ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας, ἀ. (ΚΒ). Θού- λος Θαλασσινός, ἀ. (;). Μπατερ- φλάυ, κ. (;;;). Ἐπαχτίτισσα, κ. (ΕΚ).

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων: Ἀγγοῦλογιώτατος, ἀ. Μουση- γέτης Ἀπόλλων, ἀ. Βασιλοπού- λα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Σκλάβον Ἡπειρώ- την* (τίποτε δὲν περισσεύει, ἀπεναν- τίας εἰμὶν ὑπόλοιπο νὰ ὀφείλῃς ὁρ. 3,50) *Βολιώτικον Πιτσιρικάκι* (εὐγε γιὰ τοὺς βαθμούς· καλὸς νὰ ἔλθῃς!) *Μεγαν Ναπολέοντα* (αὐ- τὸ σοῦ εἰδίαλες καὶ χαίρω πολὺ) *Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας* (πολὺ ὠρατὸ τὸ γράμμα σου· ὁ τόμος τῆς Α' Περιόδου πού ζήτησες, εἶναι ἐξηγ- ῆται ἡμεῖς) *Ἰῶ* (σὲ συγχαίρω πού πῆρες τὸν καλύτερον βαθμὸν στὴν τά- ξη σου στὸς διαγωνισμούς, εὐχαρι- στῶ πολὺ γιὰ τίς ἐνέργειες καὶ πε- ριμένω ἔστω) *Ἀδελφὴν* (ἔλα- θα, εὐχαριστῶ) *Πονεμένο Χαμόγε- λο* (εὐχαριστῶ πού μοῦ ξαναγρά- φες τόσο γρήγορα) καὶ μένα μοῦ ἄρσεν πολὺ τὸ κομμάτι τῆς *Ἰζόλ- δης* «Νύχτες λουλουδιῶν») *Δορετ- αν* (φαντάζομαι τὴ χαρὰ σου ὅταν εἶδες τὸ πρῶτο σου δημοσιευμένον! συμφωνῶ κι' ἐγὼ μὲ τὴ φίλῃ σου- ὅτι τὸ ἀνῶτερον πού δημοσιεύω φέ- τος εἶναι ὁ «Δαυτὶ Κόππερφηλ») *Γιάγκον Πεοματζόγλου* (τὸ γραμ- ματάκι σου χαριτωμένο, ἀλλὰ τὸ Π. Πνεῦμα καὶ τὸ κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα πρέπει νὰ μὴ τὰ ξαναστεί- λης χωριστὰ γραμμένα τὸ καθένα, καὶ μὲ πρὸς μεγάλα γράμματα, γιὰ νὰ χῆς τὸ δικαίωμα νὰ στέλνῃς γιὰ τὴ Σελίδα, πρέπει νὰ χῆς καὶ ψευδώνυμον· ὅλ' αὐτὰ τὰ λέει ὁ Ὁ- δηγὸς τοῦ Συνηρομένου) *Καμέλιαν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπάρω- μα) *Χρυσοσάνδαλον Ἀδρῆν* (τὸ ἔλαθα καὶ ἂν σοῦ πῶ ὅταν τὸ δια- βᾶω μὲ τὴ σειρά του· ὅχι, δὲν θάρ- γησῃ) *Μαντίναν Μαντίνου* (ἔλα- θα, εὐχαριστῶ) *Χαραυγὴν* (δὲν τὸ ξέρεις; ἔτσι πετᾷ ὁ καιρὸς...) *Φιφὴν Γιάννα* (εὐχαριστῶ πολὺ ὅδῃ ἔστω) *Φρανσίναν* (Σε- κτὴς) *Δενάταν*, *Βασιλοπούλαν*, *Ναουσόπαιδον*, *Χρυσόνειρον*, *Ἰω- ἄνναν Σπυράκι*, *Ἀνδalousian*.

Καλ. Βαρουσιᾶδον, *Σεμέλην*, *Ἀν- διομένην Τριανταφυλλιάν*, *Κοκ- κινουσκουφίτσαν*, *Δουλοῦδι*, *Ἐ- ρμην Μικρούλα*, *Ταυγέτην* κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ἀπριλίου, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 254ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 18 Ἰουνίου.

271. Δεξιόγραφος
Πόλις τῆς Ἑλλάδος μ' ἕνα Βασίλειον ὀνομαστόν,
Ἄλλον ἀπ' τὸ ἴδιο ἔθνος
Σχηματίζουν στὸ λεπτόν.
Δικ Σάνδ

272. Συλλαβόγραφος
Γράμμα, νότα, κτιτικόν
Παρατάσσονται γραμμῇ
Κι' ἕνα μυθολογικόν
Ζῶν πετιέται στὴ στιγμή.
Ἡλιογέννητη

273. Στοιχειόγραφος
Ὑμνος θριάμβου ἀντήχησε...
Μόνον δυὸ φθόγγους ἀφαιρεῖς
Καὶ μιὰ μορφὴν φαῖδρότατην
Θεοῦ ἀρχαίου θωρεῖς.
Ἀρχοντοπούλα

274. Ἀναγραμματισμός
Κάποιον ἀπ' τὰ ψηλὰ κι' ἐγὼ βουνά,
Πάντα σχεδὸν μὲ χιόνια φορτω-
μένο.
Τὰ σχηματὰ μου ἀλλάζουν
[σειρά].
Μῆνα θὰ ἰδῇς γλυκὸ κι' ἀγαπῇ-
μένο.
Πέτρος Ριονοῖ

275. Κυβόλεξον
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

1. — Μὲ μένα κάποιος ψάλλει.
2. — Στοιχεῖο φυσικόν.
3. — Προτείνουσα μεγαλή.
4. — Στὸν πόλεμον νικῶ.
Τὰ ἴδια καὶ καθέτως
Διαβάζονται ἀνέτως.
Πάνθειν Ἀβραδάτου

277. Ἐπιγραφή
Ν Ο Τ Σ
Ι Ρ Α Ν
Ο Ρ Τ Ε
Μ Ν Α Π
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Κεφαλληνίτης

277-279 Λογοπαίικται Ἐ- ρωτήσεις
1. — Τί εἶναι ὁ ὑμῶς;
2. — Τί εἶναι ὁ βῶλος;
3. — Τί εἶναι ἡ ἀσπίς;

280. Διπλὸ κεφάλι
Ἄλμος, *Δελφοί*, *Ἐλος*, *Ἀσπίς*, *Ἰάς*.
Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προσ- τεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἕν γράμμα, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τό-σαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ ὀρθογώνια νὰποτελοῦν ἐλληνικὴν πόλιν.
Ταρξάν

281. Φωνηεντόλιπον
ὁς - νιοτς
Κυρὰ Φροσύνη

282. Γρίφος
ὦν ὦν ὦν ἴχος τὸν λέω
ὦν ὦν ὦν.
Γεώργιος Ἀβέρωφ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
283-284. *Devinettes*
1. — Qui est-ce qui quit très vite et qui laisse l'empreinte très... lisible de ses pas?
2. — Qui est-ce qui n'a qu'une queue au bout d'une tête creuse?
Κυρὰ Φροσύνη
285. *Mixte*
e - bns - oe - fnt - e - bns - ai
Φρανσίνια

Ἐν ὧν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 5
52. Πήγασος (πῖ, γᾶ, σός).
53. Πάτρα - πάστρα. — 54. Κρά- νος - κρινός. — 55. Πέρων - περὼν.
56. ΔΑΝΙΑ 57. ΑΝΤΙΣΘΕ-
ΑΙΑΣ ΝΗΣ (νησίς, τι-
ΝΑΙ τάν, ἰασίς, Σινά,
ΙΣ Θέτις, Ἔστια,
Α ἦτα). — 58. ΠΑ-
ΡΙΣ, ΕΡΑΤΩ, ΑΤΛΑΣ (ΠΕΡ-
σίΔ, ΑΡΑράΤ, ΡΑφαήΔ, ΙΤα-
λίΔ, ΣΩσίαΣ). — 59. Ἀφραχτός
ὁ κῆπος ἔρημα τὰ λάχανα. — 60.
Ἰαπωνία (ἡ ἀπὸ νῖ α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἄπλα στοιχεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τέμνημα. Πέ- ραν τῶν 10 λέξεων 60 λέπτα ἡ λέξις, μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖα λέπτα 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα ὁρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος ὁρ. 3. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΛΑ' — 314
Ἀλλογραφῶν μετὰ δυνάμεις. Γράψατε στὴν Δίαι: Μαθητὴν Στασινοπούλου Νικό- λαον, Προπαρασκευαστικὴ Σχολὴ Ὑπα- χιωματικῶν, Κέρκυραν, διὰ:
Ἐλπίδεπλεχτὴ Πορφύρα

ΛΑ' — 315
Ἀγαπήμενον μου Πονεμένο Χαμόγε- λο, γιὰ τὴν γιορτοπούλα σου τίς θερ- μότερες εὐχεύεις μου.
Ἄσδεφούλης σου

ΛΑ' — 316
Μαγιάτικον Ἰριαντάφυλλον, δέχομαι ἐν- δεικνύμεν, καὶ περιμένω. Δίαι: (ΛΑ' — 164).
Χρυσάλλης

ΛΑ' — 317
Κεραυνὸς, σὺν τὴν δικήν μου εἶναι καὶ οἱ ἄλλες... ἀποκεραυνώσεις; σὰς;
Ἀποκαλύπτει τοὺς ἐκουσίους ἀποκεκαλυμ- μένους;
Χρυσάλλης

ΛΑ' — 318
Εὐχαριστῶ τοὺς στείλαντάς με (ΛΑ' — 267) Διαγωνισμοῦ μου. Περιμένω ἀπ' ὁ- λους. Πανελλήνιον Ὀνειρον, Δίαι:
Χαραυγὴ

ΛΑ' — 319
«ΠΑΝΙΚΟΣ»
Ἐναμιπνέομε σὴν κίνησι προ- σεχῶς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ΘΡΥΛΟΥ ΒΑΛΑΣΙΝΟΥ, μὲ νέον σφίγγος, ὄρεξιν γιὰ ὁράσιν καὶ ὁλοκρίσιν διαφωρετικὰ σχέδια». (Η ΕΠΤΑΜΕΛΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ)
ΛΑ' — 320/

Χρυσόνειρον. Ἀνδρῶν, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν υποστήριξιν, ὅπως καὶ κάθε Δια- πλαστούλου πού θέλει τὴν ευγενικὰ καλο- σὺν νὰ μὲ υποστηρίξῃ
Τριανταφυλλένιον Δάκρυ
ΛΑ' — 321/

Μαγιάτικον Ἰριαντάφυλλον, εὐχαρι- στῶ, μὰ τώρα φτάσανε κι' οἱ ἐξέτα- σεις καὶ, μὲ λῆπν μου, δὲ θὰ μπορούσα.
Τριανταφυλλένιον Δάκρυ
ΛΑ' — 322/

Ἰαπλαστούλου - ες, ἀλλογραφούμεναι Δίαι: Χρυσὸν Παπαλάμπρον, μα- θητὴν ΣΤ' Γυμνασίου, Ἀγρίνιον.
Μελλοθάνατος.

ΜΗ ΑΝΕΜΟΝΕΙΤΕ πὺς κάθε παραγ- γελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τοπω- νη ταῖνια, ἀπ' αὐτὲς μὲ τίς ὁποῖες σὰς στέλ- νεται τὸ φύλλον καὶ ἐβδομάδα.